



Lozansko gibanje v Sloveniji

poziva vso Cerkev, naj ponese ves evangelij po vsem svetu.

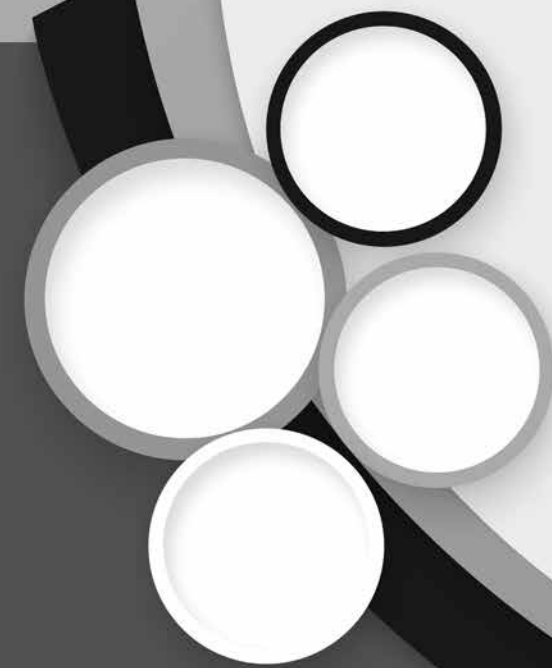
Za Gospoda, ki ga ljubimo, za svet, ki mu služimo

Veroizpovedi in pozivi k delovanju evangelijskih kristjanov



Lozansko gibanje v Sloveniji

poziva vso Cerkev, naj ponese ves evangelij po vsem svetu.



Za Gospoda, ki ga ljubimo, za svet, ki mu služimo

Veroizpovedi in pozivi k delovanju evangelijskih kristjanov

2., izboljšana izdaja

Za Gospoda, ki ga ljubimo, za svet, ki mu služimo

Veroizpovedi in pozivi k delovanju evangelijskih kristjanov

Evangelijsko partnerstvo

Veroizpoved Evropske evangelijske zveze

Lozanska zaveza

Capetownska zaveza

2., izboljšana izdaja

Prevod besedil Lozanska zaveza, Capetownska zaveza in Evangelijsko partnerstvo:

Živa Hren

Prevod besedila Veroizpoved Evropske evangelijske zveze: Todd Hunnicutt, Benjamin Hlastan
in Diana Ovčar

Teološki pregled in primerjava z izvirnikom: Benjamin Hlastan, Diana Ovčar, Todd Hunnicutt
in Sebastjan Forjan

Jezikovni pregled: Živa Hren in Aleksandra Kocmut

Oblikovanje in prelom: Nives in David Okorn, Studio oko d.o.o.

Izdajatelj za Slovenijo: Studio oko d.o.o.

Založnik: Studio oko d.o.o., Banija 85, 1292 Ig; www.studio-oko.si

Facebookova skupina: »Lozansko gibanje v Sloveniji«

E-pošta: lozanskogibanje@gmail.com

1. ponatis

Naklada: 500 izvodov

Ig, januar 2023

Knjižica je brezplačna in ni za prodajo.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

279.123-543.3

ZA Gospoda, ki ga ljubimo, za svet, ki mu služimo : veroizpovedi in pozivi k delovanju evangelijskih kristjanov, evangelijsko partnerstvo, veroizpoved Evropske evangelijske zveze, Lozanska zaveza, Capetownska zaveza / [prevod Lozanske zaveze, Capetownske zaveze in Evangelijskega partnerstva Živa Hren, prevod Veroizpovedi Evropske evangelijske zveze Todd Hunnicutt, Benjamin Hlastan in Diana Ovčar]. - Ig : Studio Oko, 2022

ISBN 978-961-07-1096-7

COBISS.SI-ID 105481219

VSEBINSKO KAZALO

Uvod	9
Evangelijsko partnerstvo.	11
Veroizpoved Evropske evangelijske zveze	15
Lozanska zaveza.	17
Uvod	17
1. Božji namen	18
2. Oblast in moč Svetega pisma.	18
3. Kristusova edinstvenost in univerzalnost.	18
4. Narava oznanjevanja evangelija	19
5. Krščanska družbena odgovornost	20
6. Cerkev in oznanjevanje evangelija	20
7. Sodelovanje pri oznanjevanju evangelija	21
8. Partnerstvo cerkva pri oznanjevanju evangelija.	21
9. Nujnost oznanjevanja evangelija	22
10. Oznanjevanje evangelija in kultura.	23

11. Izobraževanje in vodstvo	23
12. Duhovno navzkrižje	24
13. Svoboda in preganjanje	24
14. Moč Svetega Duha	25
15. Kristusova vrnitev	25
Zaključek	26
Capetownska zaveza	27
Predgovor	27
Preambula	29
Nenehno spreminjanje	30
Nespremenljive resnice	31
Vnema naše ljubezni	31
I. DEL: Za Gospoda, ki ga ljubimo: Capetownska veroizpoved	33
1. Ljubimo, ker nas je Bog prvi ljubil	33
2. Ljubimo živega Boga	34
3. Ljubimo Boga Očeta	36
4. Ljubimo Boga Sina	37
5. Ljubimo Boga Svetega Duha	39
6. Ljubimo Božjo besedo	41
7. Ljubimo Božji svet	43
8. Ljubimo Božji evangelij	46
9. Ljubimo Božje ljudstvo	48
10. Ljubimo Božje poslanstvo	50
II. DEL: Za svet, ki mu služimo: Capetownski poziv k delovanju	53
Uvod	53
II. A) Pričevanje za Kristusovo resnico	
v pluralističnem, globaliziranem svetu	53
1. Resnica in Kristusova oseba	53
2. Resnica in izziv pluralizma	54
3. Resnica in delovno mesto	55
4. Resnica in globalizirani mediji	56
5. Resnica in umetnost v poslanstvu	57
6. Resnica in nove tehnologije	57
7. Resnica in javni prostor	58
II. B) Gradimo Kristusov mir v svojem razdeljenem	
in ranjenem svetu	59
1. Mir, ki ga je ustvaril Kristus	59
2. Kristusov mir v etničnih konfliktih	60
3. Kristusov mir za uboge in zatirane	62
4. Kristusov mir za invalide	63
5. Kristusov mir za ljudi s HIV	64
6. Kristusov mir za njegovo trpeče stvarstvo	65
II. C) Življenje Kristusove ljubezni med ljudmi drugih ver	66
1. Zapoved »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« vključuje ljudi drugih ver	66
2. Kristusova ljubezen nas poziva k trpljenju in včasih tudi smrti za evangelij	67
3. Dejavna ljubezen uteleša evangelij milosti in zanj pridobiva druge	68
4. Ljubezen spoštuje raznovrstnost pridobivanja in vzgajanja učencev	69
5. Ljubezen seže do razkropljenih ljudstev	70
6. Ljubezen deluje za versko svobodo vseh ljudi	71
II. Č) Prepoznavanje Kristusove volje za evangelizacijo sveta	71
1. Nedosežena in nesodelujoča ljudstva	71
2. Kulture ustnega izročila	73
3. Kristocentrični voditelji	74
4. Mesta	76
5. Otroci	76
6. Molatev	77
II. D) Poziv Kristusovi Cerкви, naj se vrne k ponižnosti,	
poštenosti in preprostosti	78
1. Živimo drugače – kot novo Božje človeštvo	78
2. Živimo ljubeče, zavračamo malikovanje spolnosti, ki ni v skladu z načrtom Stvarnika	79
3. Živimo ponižno, zavračamo malikovanje moči	80
4. Živimo pošteno, zavračamo malikovanje uspeha	81
5. Živimo preprosto, zavračamo malikovanje pohlepa	82

II. E) Partnerstvo v Kristusovem telesu za edinstvo v poslanstvu.	83
1. Edinstvo v Cerкви.	83
2. Partnerstvo v globalnem poslanstvu.	84
3. Moški in ženske v partnerstvu	85
4. Teološko izobraževanje in poslanstvo	87
Zaključek	88
Pridobivajmo in vzgajajmo učence.	89
Ljubimo drug drugega	89
Opombe.	91

UVOD



Ta knjižica vsebuje učinkovita orodja za razumevanje resnic, v katere mi kot evangelijski kristjani verujemo; kaj so naše poslanstvo* in načela ter kako lahko delamo skupaj, osredotočeni na prepričanja, ki so nam skupna. Vsi kristjani verujejo v avtoriteto Svetega pisma; klasične veroizpovedi, kot je apostolska, določajo, česa naj se držijo vsi kristjani. Evangelijski kristjani poleg tega še posebej poudarjamo resnico, da smo odrešeni le po milosti prek vere v Kristusa, in smo globoko predani širjenju te vesele novice med vse narode. Evangelijske cerkve in denominacije imajo o različnih teoloških temah pogosto lastna prepričanja. Dokumenti v tej knjižici vključujejo osrednje svetopisemske resnice, v katere so skozi zgodovino verovali vsi evangelijski kristjani, na novo pa so te resnice ubesedili sodobni evangelijski teologi in cerkveni voditelji po svetu. Naj nas ti štiri dokumenti spodbudijo k boljšemu sodelovanju in medsebojnemu razumevanju ter večji zvestobi Božji besedi.

* V angleškem izvirniku teh dokumentov se velikokrat pojavlja beseda *mission*. Gre za 'poslanstvo', in zaradi preprostejšega ter manj dvoumnega prevoda smo večinoma uporabljali to slovensko besedo, k njej pa pridevnika »misijonski« in »misijonarski« (odvisno od sobesedila). Mišljeno je torej oboje: tako Božje poslanstvo reševanja ljudi kot delo novorojenih v tem Božjem delu. (Opomba prevajalcev.)

- 1. *Evangelijsko partnerstvo:*** To besedilo so napisali voditelji ljubljanskih evangelijskih cerkva v letih 2010 do 2013, in sicer na podlagi dokumentov o sodelovanju in enotnosti z vsega sveta. Vse od tedaj ta dokument opredeljuje in spodbuja partnerstvo med evangelijskimi cerkvami ter krepí sodelovanje v Sloveniji. To je skrajšana oblika izvirnika z manjšimi dodatki. Prvotni dokument je na voljo na Facebookovi strani »Lozansko gibanje v Sloveniji«.
- 2. *Veroizpoved Evropske evangelijske zveze:*** Ta kratka evangelijska veroizpoved razglašá iste resnice, kot jih najdemo v klasični krščanski veroizpovedi, poudarja pa to, v kar verujejo evangelijski kristjani po vsem svetu. Več na: www.europeanea.org.
- 3. *Lozanska zaveza:*** To zavezo so leta 1974 napisali cerkveni voditelji in teologi z vsega sveta v okviru lozanskega kongresa o svetovni evangelizaciji. Odtlej mnogo krščanskih organizacij in cerkva po svetu uporablja lozansko zavezo kot svojo veroizpoved. Ta dokument pa je več kot zaveza, saj tudi pojasnjuje, kaj je naše poslanstvo, ki nam ga nalaga Bog, in kako naj ga izpolnujemo v sodobnem svetu. Več na: www.lausanne.org.
- 4. *Capetownska zaveza:*** Nastala je leta 2010, 36 let po lozanski zavezi, in je najbolj dokončna izjava evangelijske vere (prvi del) in poziva k delovanju (drugi del). Glavni avtor in vodja mednarodne skupine cerkvenih voditeljev in teologov, ki so dokument pripravili, Chris Wright, je leta 2015 obiskal Slovenijo. Njegovemu govoru o evangelijski veri (v slovenskem prevodu) lahko prisluhnete na Youtubu: »Duh evangelijskega (1. del)«, »Duh evangelijskega (2. del)«, »Evangelijska enost in sodelovanje v poslanstvu«.

*Todd Hunnicutt
za Lozansko gibanje v Sloveniji*

Lozansko gibanje je svetovno gibanje, ki združuje evangelijske voditelje v sodelovanju pri evangelizaciji sveta. Leta 1974 sta Billy Graham in John Stott organizirala prvi kongres za načrtovanje evangelizacije vsega sveta; v Lozani (Švica) so se zbrali številni evangelijski voditelji iz mnogih držav. Drugi kongres je bil v Manili leta 1989, tretji pa v Južni Afriki leta 2010. Lozanska zaveza in Capetownska zaveza sta sad kongresov leta 1974 in leta 2010.

EVANGELIJSKO PARTNERSTVO



V središču našega partnerstva je evangelij Jezusa Kristusa. Zavedamo se, da smo z močjo Duha in s svojimi življenji poklicani, da s to dobro novico prinašamo resnično življenje v slovenski prostor. Osredotočeni smo torej na križanega in vstalega Mesija, s tem pa na poslanstvo, ki je zdaj zaupano njegovemu telesu v Sloveniji. Vse svoje identitete (narodnostno, denominacijsko, teološko itd.) bomo podredili enemu Gospodu in gospodarju.

Jezus je trikrat ponovil: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!« Jezus je trikrat molil, »da bi bili vsi eno [...] Oče«. Oboje, zapoved in molitev, imata naravo poslanstva. »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen [...] da bi bili popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal[.]« Jezus tega ne bi bil mogel reči odločneje. Evangelizaciji sveta in spoznanju Kristusovega božanstva najbolj pomaga oziroma škoduje naša poslušnost oziroma neposlušnost v praksi. Kristusov poziv in poziv njegovih apostolov na

novo prihajata k nam: »Ljubite drug drugega«; »Prizadevajte si, da ohranite edinost Duha z vezjo miru.« (*Capetownska zaveza*)

Ker je Bog najprej ljubil nas, mi ljubimo svojega Gospoda, drug drugega in veliko poslanstvo, ki nam ga je dal: da bi pridobivali in vzgajali učence zanj v Sloveniji in drugod.

1. Ljubezen v odnosih: Kot privrženci milostnega Gospoda bomo v vsem milostni in velikodušni tudi sami; drug o drugem bomo govorili dobro; ne bomo diskreditirali in ne spodkopavali delovanja drugega niti z besedami niti z dejanji. Celó »kadar nas preklinjajo, odgovarjamo blágo«. Mnenje o drugih si bomo ustvarjali zlasti na podlagi osebnega stika in odnosa, ne na podlagi poročil iz druge roke. Zavračali bomo predsodke, neutemeljene domneve in obrekovanje.
2. Ljubezen v raznolikosti in enotnosti: Spoštovali bomo raznolikost Kristusove Cerkve, ohranjali bomo njeno enotnost. Vselej si bomo po najboljših močeh prizadevali za spravo. Hitri bomo pri opravičevanju in počasni pri kritiki. Ne bomo izrabljali skupnih projektov za to, da bi druge spreobračali k lastnim prepričanjem ali praksam.
3. Ljubeča odprtost: Zavezujemo se, da ne bomo sprejemali verujočih, ki želijo prestopiti v našo skupnost, ne da bi se najprej pogovorili z njihovimi pastorgi; ter da bomo blagoslavljali svoje člane, ki se želijo pridružiti kateri drugi skupnosti. Odločitev svojih članov namreč spoštujemo, tudi ko se z njo ne strinjamo; nestrinjanja ne zamerimo; drug drugemu želimo vse najboljše.
4. Ljubezen v sodelovanju: Med skupnostmi znotraj našega partnerstva in tudi z drugimi kristjani in organizacijami bomo predvidevali in dopuščali različne vrste sodelovanja:
 - a) prisostvovanje kateremu od njihovih dogodkov;
 - b) posredovanje informacij, pomembnih za vse;
 - c) omejena in opredeljena podpora;
 - č) splošno izražanje celovite podpore;

- d) prevzemanje soodgovornosti pri poučevanju v cerkvi;
- e) prevzemanje polne odgovornosti pri cerkvenem delu.

Vodstva drugih cerkva bomo seznanili o naravi dogodkov, publikacij in služb, ki jih želimo ponuditi širšemu Kristusovemu telesu, da bi tem vodstvom pomagali pri ozaveščeni izbiri glede njihove ravni sodelovanja.

5. Ljubezen do Kristusa in evangelija: Sodelujemo za evangelij Jezusa Kristusa in se zavezujemo, da se bomo v javnosti, medijih in skupnih prizadevanjih osredotočali izključno na Kristusovo slavo in evangelij.

VEROIZPOVED EVROPSKE EVANGELIJSKE ZVEZE



Evropska evangelijska zveza je bratovščina novorojenih kristjanov, ki sprejemajo razodetje troedinega Boga, kakor je opisano v Svetem pismu v Stari in Novi zavezi, ter izpovedujejo vero evangelija, ki je v njem predstavljena. Uveljavljajo naslednje doktrine, o katerih menijo, da so ključnega pomena za razumevanje vere, in ki naj bi predstavljale medsebojno ljubezen, praktično krščansko služenje in evangelizacijsko skrb:

1. Suverenost in milost Boga Očeta, Boga Sina in Boga Svetega Duha v stvarjenju, preskrbi, razodetju, odrešitvi ter končni sodbi in dovršitvi Božjih načrtov.
2. Božanski navdih Svetega pisma, vsa njegova zanesljivost ter najvišja avtoriteta v vseh zadevah vere in vedenja.

3. Univerzalna grešnost in krivda padlega človeka, zaradi česar je ta podvržen Božji jezi in obsodbi.
4. Nadomestna žrtev učlovečenega Božjega Sina kot edini in zadostni razlog za odrešitev od krivde in moči greha ter njegovih večnih posledic.
5. Opravičenje grešnika samo po Božji milosti prek vere v Kristusa, križanega in telesno vstalega od mrtvih.
6. Delo Boga Svetega Duha, ki razsvetljuje, obnavlja, prebiva v nas in posvečuje.
7. Duhovništvo vseh verujočih, ki tvorijo vesoljno Cerkev, telo, katerega glava je Kristus in ki je po Kristusovi zapovedi predano oznanjevanju evangelija po vsem svetu.
8. Pričakovanje osebne, vidne vrnitve Gospoda Jezusa Kristusa v moči in slavi.

https://www.europeanea.org/wp-content/uploads/2019/11/2019-11_EEA-basis_of_faith_english.pdf

LOZANSKA ZAVEZA



Uvod

Člani Cerkve Jezusa Kristusa** slavimo Boga zaradi njegovega velikega odrešenja in se veselimo občestva, ki ga imamo z njim in med seboj. Globoko se nas je dotaknilo Božje delo v današnjem času, k spreobrnjenju nas ženejo naše šibkosti, v izziv pa nam je nedokončana naloga oznanjevanja evangelija. Verjamemo, da je evangelij vesela novica, ki jo ima Bog za ves svet, in odločeni smo, da bomo po njegovi milosti upoštevali Kristusovo pooblastilo, naj evangelij oznanjamo vsemu človeštvu ter pridobivamo in vzgajamo učence vseh narodov. Zato želimo potrditi svojo vero in namero ter javno oznaniti to zavezo.

** Izvirni dokument se začne tako: »Člani Cerkve Jezusa Kristusa iz več kot 150 držav, udeleženci mednarodnega kongresa o svetovni evangelizaciji v Lozani, slavimo Boga[.]«

1. Božji namen

Potrjujemo svojo vero v edinega večnega Boga, Stvarnika in Gospoda sveta, Očeta, Sina in Svetega Duha, ki je suveren in vse uresničuje po sklepu svoje volje. Z vsega sveta kliče ljudi zase, nato pa jih kot svoje ljudstvo pošilja nazaj v svet; tam delujejo kot njegovi služabniki in priče, da bi širili njegovo kraljestvo, izgrajevali Kristusovo telo in poveličevali njegovo ime. Osramočeni priznavamo, da ta klic pogosto zavračamo in ne izpolnjujemo svojega poslanstva, ker se bodisi temu svetu prilagajamo bodisi se iz njega umikamo. Veseli pa nas, da je evangelij dragocen zaklad, tudi kadar je v lončenih posodah. Naša naloga je, da z močjo Svetega Duha ljudem oznanimo ta zaklad, zato se želimo tej nalogi na novo posvetiti. (*Iz 40,28; Mt 28,19; Ef 1,11; Apd 15,14; Jn 17,6.18; Ef 4,12; 1 Kor 5,10; Rim 12,2; 2 Kor 4,7*)

2. Oblast in moč Svetega pisma

Potrjujemo božansko navdihnjenost, resničnost in oblast Svetega pisma ter veljavnost celotne Stare in Nove zaveze kot edine zapisane Božje besede, ki je brez napak v vsem, kar trdi. Prav tako potrjujemo, da je Pismo edino nezmotljivo pravilo za vero in življenje. Priznavamo tudi, da lahko Božja beseda s svojo močjo uresniči Božji načrt odrešenja. Sporočilo Svetega pisma je namenjeno vsem ljudem. Božje razodetje v Kristusu in Svetem pismu se namreč ne spreminja, saj Sveti Duh še danes govori po svojem razodetju. Božjemu ljudstvu vseh kultur razsvetljuje um, da lahko ljudstvo z lastnim umom na novo dojema resnico in tako vsej Cerkvi vedno bolj razodeva raznovrstno Božjo modrost. (*2 Tim 3,16; 2 Pt 1,21; Jn 10,35; Iz 55, 11; 1 Kor 1,21; Rim 1,16; Mt 5,17-18; Jud 1,3; Ef 1,17-18; 3,10.18*)

3. Kristusova edinstvenost in univerzalnost

Potrjujemo, da obstajata le en Odrešenik in le en evangelij, čeprav je veliko različnih pristopov k oznanjevanju evangelija. Vemo, da imajo vsi ljudje nekakšno spoznanje o Bogu po njegovem splošnem razodetju prek narave, vendar verujemo, da to ne odrešuje, saj ljudje s svojo krivičnostjo dušijo

resnico. Zavračamo tudi različne oblike sinkretizma in dialoga, ki Kristusu in evangeliju škodujeta s predpostavko, da Kristus v enaki meri govori prek vseh verstev in ideologij. Jezus Kristus je edini Bog in hkrati človek, ki je dal svoje življenje kot odkupnino za grešnike, zato je edini posrednik med Bogom in ljudmi. Nikogar drugega ni, po komer bi se lahko rešili. Vsi ljudje so zaradi greha na poti v pogubo, vendar Bog ljubi vse in noče, da bi se kdor koli pogubil, temveč želi, da bi se vsi spreobrnil. Toda tisti, ki zavračajo Kristusa, zavračajo veselje odrešenja in sebe obsojajo na večno ločenost od Boga. Če Jezusa oznanjamo kot »Odrešenika sveta«, še ne pomeni, da trdimo, da so vsi ljudje bodisi samodejno bodisi v končni fazi odrešeni, še manj pa, da vsa verstva ponujajo odrešenje v Kristusu. Pač pa s tem oznanjamo Božjo ljubezen do sveta grešnikov in vabimo vse ljudi, naj se mu odzovejo kot Odrešeniku in Gospodu, z iskreno osebno predanostjo, ki temelji na spreobrnjenju in veri. Jezus Kristus je povzdignjen nad vsako ime; hrepenimo po dnevu, ko se bo pripognilo vsako koleno in bo vsak jezik izpovedal, da je Jezus Gospod. (*Gal 1,6-9; Rim 1,18-32; 1 Tim 2,5-6; Apd 4,12; Jn 3,16-19; 2 Pt 3,9; 2 Tes 1,7-9; Jn 4,42; Mt 11,28; Ef 1,20-21; Flp 2,9-11*)

4. Narava oznanjevanja evangelija

Oznanjevanje evangelija je širjenje vesele novice, da je Jezus Kristus umrl za naše grehe in vstal od mrtvih, kakor je napisano v Pismih, ter da zdaj kot vladajoči Gospod ponuja odpuščanje grehov in deli darove Duha vsem, ki se spreobrnejo in verujejo. Prisotnost nas kristjanov v svetu je za oznanjevanje evangelija nujno potrebna, ravno tako nujen pa je tak dialog, kakršen omogoča čuteče poslušanje, zato da bi razumeli. Oznanjevanje evangelija samo po sebi pa je oznanjevanje zgodovinskega in svetopisemskega Kristusa kot Odrešenika in Gospoda, zato da bi ljudi prepričali, naj osebno pridejo k njemu in se tako spravijo z Bogom. Ko ljudi vabimo k evangeliju, ne smemo zamolčati, koliko nas stane, da smo Jezusovi učenci. Jezus še vedno poziva vse, ki mu želijo slediti, naj se odpovejo sebi, vzamejo svoj križ ter se vključijo v njegovo novo skupnost. Rezultati oznanjevanja evangelija so pokornost Kristusu, vključitev v njegovo Cerkev ter odgovorno služenje v svetu. (*1 Kor 15,3-4; Apd*

2,32–39; Jn 20,21; 1 Kor 1,23; 2 Kor 4,5; 5,11.20; Lk 14,25–33; Mr 8,34; Apd 2,40.47; Mr 10,43–45)

5. Krščanska družbena odgovornost

Potrjujemo, da je Bog hkrati stvarnik in sodnik vseh ljudi. Zato moramo z njim deliti njegovo skrb za pravičnost in spravo v človeški družbi kot celoti ter za osvoboditev moških in žensk vsakršne oblike zatiranja. Moški in ženske so ustvarjeni po Božji podobi, zato ima vsak človek, ne glede na raso, verovanje, barvo kože, kulturo, razred, spol ali starost, inherentno dostojanstvo, zaradi katerega moramo človeka spoštovati in mu služiti, ne pa ga izkoriščati. Tudi glede tega se moramo pokesati, saj smo zanemarjali oznanjevanje evangelija oziroma smo včasih menili, da se oznanjevanje evangelija in družbena skrb med seboj izključujeta. Sprava z drugimi ljudmi sicer ni sprava z Bogom, družbeni ukrepi niso oznanjevanje evangelija, politična osvoboditev ni odrešenje; vendar kljub temu potrjujemo, da sta také oznanjevanje evangelija kot tudi družbenopolitična dejavnost del naše krščanske dolžnosti, saj gre pri obeh za nujen izraz našega nauka o Bogu in človeku, naše ljubezni do bližnjega ter naše poslušnosti Jezusu Kristusu. Sporočilo o odrešenju vključuje tudi sporočilo o sodbi nad vsemi oblikami odtujitve, zatiranja in diskriminacije; zato se ne smemo bati, kadar je treba obsoditi kakršno koli zlo in nepravilnost. Ko ljudje sprejmejo Kristusa, so znova rojeni v njegovo kraljestvo in morajo pravičnost ne le kazati, temveč jo tudi širiti sredi nepravilnega sveta. Odrešenje, o katerem izpovedujemo, da vanj trdno upamo, mora spremeniti vse naše osebne in družbene odgovornosti. Vera brez del je mrtva. (Apd 17,26.31; 1 Mz 18,25; Iz 1,17; Ps 45,8; 1 Mz 1,26–27; Jak 3,9; 3 Mz 19,18; Lk 6,27.35; Jak 2,14–26; Jn 3,3.5; Mt 5,20; 6,33; 2 Kor 3,18; Jak 2,20)

6. Cerkev in oznanjevanje evangelija

Potrjujemo, da Kristus pošilja svoje odkupljeno ljudstvo v svet, kakor je Oče poslal njega. To pa zahteva podoben globok prodor v svet, in to nas lahko stane marsičesa. Zapustiti moramo svoje cerkvene gete in pronikniti v nekrščansko družbo. Za Cerkev mora biti pri požrtvovalnem služenju na prvem

mestu oznanjevanje evangelija. Če želimo oznaniti evangelij svetu, mora vsa Cerkev ponesti ves evangelij po vsem svetu. Cerkev je v samem središču Božjega vesoljnega načrta kot sredstvo, ki ga je Bog izbral za širjenje evangelija. Toda Cerkev, ki pridiga o križu, mora biti zaznamovana s križem. Za oznanjevanje evangelija je kamen spotike, če Cerkev izda evangelij ali če ji primanjkuje žive vere v Boga, iskrene ljubezni do ljudi ali neoporečne iskrenosti glede vsega, vključno s promocijo in financami. Cerkev je skupnost Božjih ljudi, in ne ustanova, zato je ne smemo istovetiti s kako kulturo, družbenim ali političnim sistemom ali človeško ideologijo. (Jn 17,18; 20,21; Mt 28,19–20; Apd 1,8; 20,27; Ef 1,9–10; 3,9–11; Gal 6,14.17; 2 Kor 6,3.4; 2 Tim 2,19–21; Flp 1,27)

7. Sodelovanje pri oznanjevanju evangelija

Potrjujemo, da je Božji namen vidna enotnost Cerkve v resnici. Oznanjevanje evangelija nas prav tako kliče k enotnosti, saj naša edinstvo krepi naše pričevanje, tako kot neenotnost spodkopava evangelij sprave. Kljub temu pa ugotavljamo, da se organizacijska enotnost pojavlja v več oblikah, pri čemer ni nujno, da podpira oznanjevanje evangelija. Vseeno pa bi morali biti mi, ki imamo isto svetopisemsko vero, trdno povezani v občestvu, delu in pričevanju. Priznavamo, da je bilo naše pričevanje občasno pokvarjeno zaradi grešnega individualizma in nepotrebne podvajanja. Zavezujemo se, da si bomo prizadevali za večjo enotnost v resnici, slavljenju, svetosti in poslanstvu. Spodbujamo razvoj regionalnega in funkcionalnega sodelovanja zavoljo napredovanja cerkvenega poslanstva, strateškega načrtovanja, medsebojnega spodbujanja ter deljenja sredstev in izkušenj. (Jn 17,21.23; Ef 4,3–4; Jn 13,35; Flp 1,27; Jn 17,11–23)

8. Partnerstvo cerkva pri oznanjevanju evangelija

Veselimo se začetka nove dobe misijonarskega dela. Prevladujoča vloga misijonarskega dela z zahoda hitro izginja. Bog za oznanjevanje evangelija v svetu pripravlja mlade v novejših cerkvah ter s tem kaže, da odgovornost

oznanjevanja pripada celotnemu Kristusovemu telesu. Vse cerkve bi zato morale spraševati Boga in sebe, kako naj širijo evangelij na svojem območju in tudi pošiljajo misijonarje v druge dele sveta. Vedno znova moramo ocenjevati svojo misijonarsko odgovornost in vlogo. Tako bo začelo rasti partnerstvo med cerkvami, jasneje se bo izrazil univerzalni značaj Kristusove Cerkve. Bogu se zahvaljujemo tudi za organizacije, ki delujejo na področjih prevajanja Svetega pisma, teološkega izobraževanja, množičnih medijev, krščanske literature, oznanjevanja evangelija, misijonarskega dela, obnove cerkva in drugih specializiranih področjih. Tudi te organizacije bi morale stalno preverjati svoje delovanje, da bi tako ocenile svojo učinkovitost v okviru cerkvenega poslanstva. (*Rim 1,8; Flp 1,5; 4,15; Apd 13,1–3; 1 Tes 1,6–8*)

9. Nujnost oznanjevanja evangelija

Evangelij mora slišati več kot 2,7 milijarde ljudi, kar je več kot dve tretjini vsega človeštva. Sram nas je, da je toliko ljudi zapostavljenih; ta očitek še vedno velja za nas in za vso Cerkev. Vendar zdaj v mnogih predelih sveta ljudje sprejemajo Gospoda Jezusa Kristusa kot še nikoli prej. Prepričani smo, da je to čas, ko morajo cerkve in organizacije, ki s cerkvami sodelujejo, goreče moliti za odrešenje tistih, ki še niso slišali evangelija, ter se lotiti novih podvigov, s katerimi bodo evangelij oznanjevali po svetu. Včasih bo morda treba zmanjšati število misijonarjev in vsoto denarja v državi, v kateri se oznanja evangelij, da bi se tamkajšnje cerkve lažje naučile, kako se zanesti nase, ter da bi se sprostila finančna sredstva za območja, kjer se še ne oznanja. Misijonarji bi morali svobodneje potovati po vseh šestih celinah, da bi služili v duhu ponižnosti. Z vsemi razpoložljivimi sredstvi ter v najkrajšem možnem času želimo doseči svoj cilj: omogočiti, da bi vsakdo slišal, razumel ter sprejel dobro novico. Tega ne bomo mogli doseči brez poštrevnosti. Vsi smo pretreseni zaradi revščine, v kateri živi na milijone ljudi, ter ogorčeni nad nepravičnostjo, ki jo revščina povzroča. Tisti, ki živimo v ugodnejših finančnih razmerah, prevzemamo dolžnost, da si prizadevamo za preprostejši življenjski slog; tako lahko bolje pomagamo revnim in podpiramo oznanjevanje evangelija. (*Jn 9,4; Mt 9,35–38; Rim 9,1–3; 1 Kor 9,19–23; Mr 16,15; Iz 58,6–7; Jak 1,27; 2,1–9; Mt 25,31–46; Apd 2,44–45; 4,34–35*)

10. Oznanjevanje evangelija in kultura

Za razvoj strategij oznanjevanja evangelija po svetu so potrebne nove domiselne metode. Z Božjo pomočjo bo naraslo število cerkva, ki so globoko ukoreninjene v Kristusu ter tesno povezane s svojo kulturo. Kulturo moramo vedno preizkušati in presojsati na podlagi Svetega pisma. Ker so moški in ženske Božje stvaritve, so nekatere plati njihove kulture polne lepote in dobrote. Ker pa so obenem tudi padli, je vse pokvaril greh in so nekateri vidiki posameznih kultur celo demonski. Evangelij ne predpostavlja, da je neka kultura nadrejena kateri drugi kulturi, temveč vse kulture presoja skladno s svojimi kriteriji resnice in pravičnosti ter vztraja pri moralnih absolutih v vseh kulturah. Misijonarji so prepogosto izvažali evangelij skupaj s svojo kulturo in cerkve so bile včasih podrejene kulturi namesto Svetemu pismu. Kristusovi evangelisti se morajo truditi, da bi se ponižno »izpraznili« vsega, razen svoje verodostojnosti, in tako postali služabniki drugih. Cerkve pa bi se morale truditi, da bi kulturo spremenile in obogatile Bogu v slavo. (*Mr 7,8–9.13; 1 Mz 4,21–22; 1 Kor 9,19–23; Flp 2,5–7; 2 Kor 4,5*)

11. Izobraževanje in vodstvo

Priznamo, da si v želji po rasti Cerkve včasih nismo dovolj prizadevali za njeno globino in da smo evangelizacijo ločevali od krščanske vzgoje. Prav tako priznavamo, da pri misijonarskem delu včasih domače voditelje prepočasi usposabljammo in spodbujamo za prevzemanje odgovornosti, ki jim pripadajo. Kljub temu sledimo načelom misijonarskega dela domačinov in si želimo, da bi imela vsaka cerkev domače voditelje s krščanskim slogom vodenja, za katerega bi bilo značilno služenje, in ne prevlada. Opažamo veliko potrebo po boljšem teološkem izobraževanju, še zlasti cerkvenih voditeljev. Vsak narod in kultura bi morala imeti učinkovit program za usposabljanje pastorjev in laikov na področjih nauka, pridobivanja in vzgajanja učencev, oznanjevanja evangelija in služenja. Pri takih programih se ne bi smeli zanašati na uveljavljene metodologije, temveč bi morali metodologijo razviti na podlagi domačih ustvarjalnih pobud v skladu s svetopisemskimi merili. (*Kol 1,27–28; Apd 14,23; Tit 1,5.9; Mr 10,42–45; Ef 4,11–12*)

12. Duhovno navzkrižje

Verjamemo, da smo v neprestanem duhovnem boju z vladarstvi in oblastmi zla, ki poskušajo premagati Cerkev in spodnesti nalogo oznanjevanja evangelija po svetu. Zavedamo se, da si moramo za to bitko nadeti Božjo bojno opremo ter se bojevati z duhovnim orožjem, in sicer z resnico in molitvijo. Delovanje sovražnika namreč opazimo ne le pri lažnih ideologijah zunaj Cerkve, temveč tudi znotraj nje v obliki lažnih evangelijev, ki izkrivljajo Sveto pismo in postavljajo ljudi na mesto Boga. Če želimo zaščititi sveto-pisemski evangelij, moramo biti pazljivi in razsodni. Res je, da smo tudi mi dovzetni za posvetne misli in dejanja, za vdajo posvetnosti. Tako je npr. pozorno proučevanje cerkvene rasti – tako številčne kot duhovne – pravilno in koristno, pa vendar tega ne počnemo dosledno. Včasih pa mogoče poskušamo od poslušalcev odziv na evangelij izsiliti, zato kompromitiramo njegovo sporočilo ali pritiskamo na poslušalce. Lahko pa postanemo zaradi statistike tudi preveč zaskrbljeni ali smo v zvezi s tem neiskreni. Vse to je posvetno. Cerkev mora biti v svetu, ne sme pa biti svet v Cerkvi. (*Ef 6,12; 2 Kor 4,3-4; Ef 6,11.13-18; 2 Kor 10,3-5; 1 Jn 2,18-26; 4,1-3; Gal 1,6-9; 2 Kor 2,17; 4,2; Jn 17,15*)

13. Svoboda in preganjanje

Bog je vsako oblast zadolžil, da zagotavlja pogoje miru, pravice in svobode, v katerih lahko Cerkev uboga Boga, služi Jezusu Kristusu ter neovirano oznanja evangelij. Zato molimo za voditelje držav in jih pozivamo, naj zagotavljajo svobodo misli in vesti ter svobodo verskega življenja in oznanjanja vere v skladu z Božjo voljo in z določili Splošne deklaracije o človekovih pravicah. Zelo nas tudi skrbi za vse, ki so po krivem v ujetništvu, zlasti za tiste, ki trpijo zaradi svojega pričevanja o Gospodu Jezusu. Obljubljamo, da bomo molili in si prizadevali za njihovo svobodo. Hkrati pa se zaradi njihove usode ne bomo prestrašili. Z Božjo pomočjo se bomo tudi mi za vsako ceno upirali krivici in ostali zvesti evangeliju. Ne pozabljamo Jezusovih opozoril, da je preganjanje neizogibno. (*1 Tim 1,1-4; Apd 4,19; 5,29; Kol 3,24; Heb 13,1-3; Lk 4,18; Gal 5,11; 6,12; Mt 5,10-12; Jn 15,18-21*)

14. Moč Svetega Duha

Verjamemo v moč Svetega Duha. Oče je poslal svojega Duha, da pričuje o njegovem Sinu; brez tega pričevanja je naše pričevanje zaman. Prepričanost o grehu, vera v Kristusa, novo rojstvo in krščanska rast – vse to je delo Duha. Poleg tega je Sveti Duh misijonarski duh; zato se mora v Cerkvi, ki je napolnjena z Duhom, spontano pojaviti misijonarsko delo. Cerkev, ki ni usmerjena v Jezusovo poslanstvo, sama sebi nasprotuje in ugaša Duha. Oznanjevanje evangelija po vsem svetu bo dejansko postalo mogoče, ko bo Duh obnovil resnico, modrost, vero, svetost, ljubezen in moč v Cerkvi. Zato pozivamo vse kristjane, naj molijo za tako dejavno navzočnost suverenega Božjega Duha, da bi se lahko vsi njegovi sadovi pojavili v vseh njegovih ljudeh ter obogatili Kristusovo telo. Le takrat bo postala vsa Cerkev primerno orodje v njegovih rokah, da bo lahko ves svet slišal njegov glas. (*1 Kor 2,4; Jn 15,26-27; 16,8-11; 1 Kor 12,3; Jn 3,6-8; 2 Kor 3,18; Jn 7,37-39; 1 Tes 5,19; Apd 1,8; Ps 85,5-8; 67,1-3; Gal 5,22-23; 1 Kor 12,4-31; Rim 12,3-8*)

15. Kristusova vrnitev

Verjamemo, da se bo Jezus Kristus vrnil osebno in vidno, v moči in slavi, da bi dovršil odrešenje in sodbo. Ta obljuba njegovega prihoda nas še bolj spodbuja, da oznanjamo evangelij, saj se spominjamo Kristusovega navodila, da moramo najprej oznaniti evangelij vsem narodom. Verjamemo, da mora v vmesnem obdobju med Kristusovim vnebohodom in ponovnim prihodom Božje ljudstvo oznanjevati, in to vse do Kristusove vrnitve. Spominjamo se tudi njegovega opozorila, da bodo vstali lažni kristusi in lažni preroki kot predhodniki končnega antikrista. Zato zavračamo idejo, da lahko ljudje ustvarijo utopijo na zemlji, ter jo razumemo kot sanjarjenje, ki izvira iz prevzetnosti in zanašanja nase. Kot kristjani zaupamo, da bo Bog dovršil svoje kraljestvo, in se v željnem pričakovanju veselimo tega dneva ter novih nebes in zemlje, kjer bo prebivala pravičnost in kjer bo Bog večno vladal. Do takrat pa se ponovno posvečamo služenju Kristusu in ljudem ter se z veseljem podrejamo njegovi oblasti v naših življenjih. (*Mr 14,62; Heb 9,28; Mr 13,10; Apd*

1,8–11; Mt 28,20; Mr 13,21–23; 1 Jn 2, 18; 4,1–3; Lk 12,32; Raz 21,1–5;
2 Pet 3,13; Mt 28,18)

Zaključek

Zaradi te svoje vere in te svoje odločitve torej vstopamo v vzvišeno zavezo z Bogom in drugega z drugim – zavezo, da bomo skupaj molili, načrtovali in delali za oznanjevanje evangelija po vsem svetu. Vabimo tudi druge, naj se nam pridružijo. Naj nam Bog sebi v slavo milostno pomaga, da bi bili zvesti tej zavezi. Amen, aleluja!

www.lausanne.org/covenant

CAPETOWNSKA ZAVEZA



Predgovor

Na tretjem lozanskem kongresu za evangelizacijo sveta (Cape Town, 16.–25. oktobra 2010) se je zbralo 4200 evangelijskih voditeljev iz 198 držav, vključenih pa je bilo še na stotine ljudi, ki so se udeležili srečanj po vsem svetu ali kongres spremljali na spletu. Cilj kongresa je bil na novo spodbuditi globalno Cerkev, da bi pričevala o Jezusu Kristusu in njegovem celotnem nauku vsem narodom, na vseh področjih družbe in v svetu idej.

Plod tega prizadevanja je *Capetownska zaveza*, s katero se nadaljuje zgodovinska rdeča nit, saj ta zaveza temelji tako na *Lozanski zavezi* kot na *Manilskem manifestu*. Vključuje dva dela: prvi povzema svetopisemsko prepričanja, ki nam jih posredujejo Pisma, drugi pa poziva k delovanju.

Prvi del dokumenta je nastal tako, da je o vsebini najprej razpravljalo osemnajst teologov in evangelijskih voditeljev z vseh celin, ki so se sestali decembra 2009 v Minneapolisu. Manjša skupina, ki jo je vodil predsednik

lozanske teološke delovne skupine Chris Wright, pa je dobila nalogo, da pripravi končni dokument, ki bo predstavljen na kongresu.

In kako je nastal drugi del? Že več kot tri leta pred kongresom se je začel obsežen proces poslušanja. Vsi mednarodni področni direktorji Lozanskega gibanja so pripravili posvete in prosili krščanske voditelje svojih področij, da opredelijo največje izzive za Cerkev v tistem času. Na dan je prišlo šest ključnih tem, na podlagi katerih so nato organizatorji pripravili program kongresa in zasnovali okvir za poziv k delovanju. Med kongresom se je proces poslušanja nadaljeval; Chris Wright in skupina sta pripravljala izjavo ter vestno beležila vse prispevke. To je bil izjemno naporen, veličasten podvig.

Capetownska zaveza bo podlaga za delovanje Lozanskega gibanja v naslednjih desetih letih. Upamo, da bo njeno preroško vabilo k delu in molitvi spodbuda za cerkve, misijonarske organizacije, teološke ustanove, kristjane na delovnih mestih in študentske skupnosti na univerzah, da bodo to zavezo sprejeli in pomagali uresničevati.

Veliko doktrinarnih izjav potrjuje, kaj Cerkev veruje. Mi pa smo želeli stopiti korak dlje in verovanje povezati z delovanjem. Naš zgled je bil apostol Pavel, ki je svoj teološki nauk dopolnjeval s praktičnimi napotki. Tako se na primer v Pismu Kološanom njegov globoki, čudoviti prikaz Kristusove vzvišenosti izteče v povsem stvarnem nauku o tem, kaj pomeni biti ukoreninjen v Kristusu.

Razlikujemo med jedrom krščanskega evangelija – temeljnimi resnicami, glede katerih moramo biti enotni – in drugotnimi vprašanji, glede katerih se iskreni kristjani v interpretaciji svetopisemskih nauk ali zahtev med seboj ne strinjajo. Tu smo poskušali posnemati lozansko načelo »širine znotraj meja«. V prvem delu dokumenta te meje jasno opredeljujemo.

V tem procesu smo vseskozi z veseljem sodelovali s Svetovno evangelijsko zvezo, ki je bila naša partnerka na vseh stopnjah procesa. Voditelji Svetovne evangelijske zveze povsem soglašajo tako s poglavjem »Veroizpoved« kot tudi s poglavjem »Poziv k delovanju«.

Govorimo in pišemo sicer na podlagi evangelijskega izročila Lozanskega gibanja, vendar potrjujemo edinost Kristusovega telesa in z veseljem

priznavamo, da veliko privržencev Gospoda Jezusa Kristusa prihaja iz drugih izročil. Naklonjeno smo sprejeli predstavnike več zgodovinskih cerkva drugih izročil, ki so prišli v Cape Town kot opazovalci, in verjamemo, da je lahko *Capetownska zaveza* v pomoč cerkvam vseh izročil. Ponujamo jo v duhu ponižnosti.

Kaj so naši upi glede *Capetownske zaveze*? Upamo, da se bo o njej govorilo in razpravljalo ter da bo postajala čedalje pomembnejša kot skupna izjava evangelijskih kristjanov sveta; da bo oblikovala programe v krščanski službi; da bo krepila idejne voditelje v javni sferi; da bodo iz nje izšle drzne pobude in partnerstva.

Naj Božja beseda razsvetljuje našo pot; naj bodo milost Gospoda Jezusa Kristusa, Božja ljubezen in občestvo Svetega Duha z vsakim izmed nas.

S. Douglas Birdsall
Izvršni predsednik

Lindsay Brown
Mednarodni direktor

Preambula

Kot člani globalne Cerkve Jezusa Kristusa z veseljem potrjujemo svojo zavezo živemu Bogu in njegovim odrešujočim namenom po Jezusu Kristusu. Zavoljo njega obnavljamo svojo zavezo viziji in ciljem Lozanskega gibanja.

To pomeni dvoje.

Prvič, ostajamo predani nalogi pričevanja o Jezusu Kristusu in vsem njegovemu nauku po vsem svetu. Prvi lozanski kongres (1974) je bil sklican z nalogo evangelizacije sveta. Med njegovimi največjimi darovi globalni Cerkvi so bili a) *Lozanska zaveza*, b) nova ozaveščenost o tem, koliko skupin ljudi evangelij še ni dosegel, ter c) novo odkritje celostne narave evangelija in krščanskega poslanstva. Drugi lozanski kongres v Manili leta 1989 je navdihnil ustanovitev več kot 300 strateških partnerstev na področju evangelizacije sveta, med njimi številnih, ki vključujejo sodelovanje med narodi po vsem svetu.

Drugič, ostajamo zvesti prvotnima dokumentoma gibanja, *Lozanski zavezi* (1974) in *Manilskemu manifestu* (1998). Dokumenta jasno izražata te-

meljne resnice svetopisemskega evangelija in jih aplicirata na naše praktično poslanstvo tako, kakor je relevantno in polno izzivov še danes. Priznavamo, da nismo bili zvesti zavezam v teh dokumentih. Kljub temu jih priporočamo in za njimi stojimo, ob tem pa poskušamo razumeti, kako naj večno resnico evangelija izražamo in apliciramo v nenehno spreminjajočem se svetu svoje generacije.

Nenehno spreminjanje

Skoraj vse – kako živimo, kako razmišljamo in kako se vedemo drug do drugega – se pospešeno spreminja. V dobrem in slabem čutimo vpliv globalizacije, digitalne revolucije ter spreminjajočega se ravnotežja ekonomske in politične moči v svetu. Nekateri pojavi, s katerimi se soočamo, nas žalostijo in skrbijo: svetovna revščina, vojne, etnična navzkrižja, bolezni, ekološka kriza in podnebne spremembe. Toda ena velika sprememba v našem svetu je razlog za veliko veselje: rast globalne Kristusove Cerkve.

Dokaz tega je, da je tretji lozanski kongres potekal v Afriki. Najmanj dve tretjini vseh kristjanov na svetu danes živita na južnih in vzhodnih celinah. Udeležba na kongresu v Cape Townu odseva ta velikanski premik v svetovnem krščanstvu, ki je nastopil v stoletju od edinburške misijonarske konference leta 1910. Veselimo se čudovite rasti Cerkve v Afriki in veselimo se, da so bili gostitelji tega kongresa naši afriški bratje in sestre v Kristusu. Obenem pa se v Južni Afriki nismo mogli sestati, ne da bi se spominjali trpljenja preteklih let pod apartheidom. Zato smo hvaležni za napredek evangelija in suvereno Božjo pravičnost v nedavni zgodovini, še zmeraj pa se spoprijemamo s trajno zapuščino zla in krivice. Taka sta dvojno pričevanje Cerkve in njena vloga na vseh koncih sveta.

Na stvarnost svoje generacije moramo odgovoriti s krščanskim poslanstvom. Moramo se tudi učiti iz mešanice modrosti in zmot ter dosežkov in neuspehov, ki jih dedujemo od prejšnjih generacij. Spoštujemo in obžalujemo preteklost ter se dejavno vključujemo v prihodnost v imenu Boga, ki ima vso zgodovino v svojih rokah.

Nespremenljive resnice

V svetu, ki pospešeno teži k ponovnemu odkritju sebe, nekatere reči ostajajo enake. Te velike resnice so svetopisemski temelj našega misijonskega delovanja.

Ljudje so izgubljeni. Težavni položaj, ki je vzrok te izgubljenosti, je še vedno tak, kakršnega opisuje Sveto pismo: v svojem grehu in uporništvu smo pod pravično Božjo sodbo; in brez Kristusa smo brez upanja.

Evangelij je dobra novica. Evangelij ni koncept, ki bi potreboval novih idej, ampak je zgodba, ki jo je treba na novo povedati – nespremenljiva zgodba o tem, kaj je Bog storil, da bi rešil svet, predvsem v zgodovinskih dogodkih življenja, smrti, vstajenja in vladanja Jezusa Kristusa. Upanje je v Kristusu.

Poslanstvo Cerkve se nadaljuje. Božje poslanstvo se nadaljuje do koncev zemlje in do konca časov. Prišel bo dan, ko bodo kraljestva sveta postala kraljestvo našega Boga in njegovega Kristusa ter bo Bog bival s svojim odrešenim človeštvom v novem stvarstvu. Do tistega dne pa Cerkev naprej sodeluje v Božjem poslanstvu in radostno hiti novim, vznemirljivim priložnostim naproti, v vsaki generaciji, vključno z našo.

Vnema naše ljubezni

Ta dokument je zasnovan v jeziku ljubezni. Ljubezen je govorica zaveze. Svetopisemske zaveze – stare in nova – so izraz Božje odrešujoče ljubezni in milosti, ki segata po izgubljenem človeštvu in pokvarjenem stvarstvu. Oboje kliče po naši ljubezni v zameno. Naša ljubezen se kaže v zaupanju, poslušnosti in goreči predanosti našemu Gospodu zaveze. *Lozanska zaveza* evangelizacijo opredeljuje tako: »Vsa Cerkev prinaša ves evangelij vsemu svetu.« Še naprej se navdušeno zavzemamo za to. Zato zavezo obnavljamo s ponovno potrditvijo:

- *svoje ljubezni do vsega evangelija* kot veličastne Božje dobre novice v Kristusu ter do vseh razsežnosti njegovega stvarstva, saj sta vse stvarstvo nasilno opustošila greh in zlo;
- *svoje ljubezni do vse Cerkve* kot Božjega ljudstva, odkupljenega po Kristusu iz vseh narodov sveta in v vseh zgodovinskih obdobjih zato, da bi sodelovalo v Božjem poslanstvu v tej dobi in ga za zmeraj proslavljalo v dobi, ki prihaja;
- *svoje ljubezni do vsega sveta*, ki je tako daleč od Boga in hkrati tako blizu njegovemu srcu, sveta, ki ga je Bog tako ljubil, da je za njegovo odrešenje dal svojega edinega Sina.

V objemu te trojne ljubezni se znova zavezujemo, da *bomo* vsa Cerkev; da *bomo verovali* v ves evangelij, ga *ubogali* in *oznanjali*; ter da *bomo šli* po vsem svetu ter pridobivali in vzgajali učence med vsemi narodi.

I. DEL

Za Gospoda, ki ga ljubimo: *Capetownska veroizpoved*

1. Ljubimo, ker nas je Bog prvi ljubil

Božje poslanstvo izvira iz Božje ljubezni. Poslanstvo Božjega ljudstva izvira iz naše ljubezni do Boga in do vsega, kar Bog ljubi. Evangelizacija sveta je rezultat Božje ljubezni do nas in prek nas. Priznavamo prevlado Božje milosti in na to milost odgovarjamo z vero, ki se kaže v poslušni ljubezni. Ljubimo, ker je Bog prvi ljubil nas in je poslal svojega Sina, da je ta postal spravna daritev za naše grehe.¹

- a) Ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega tvorita prvi in največji zapovedi, na katerih slonijo vsa postava in vsi preroki. Ljubezen je izvrševanje postave in prva omenjena pri sadu Duha. Ljubezen je znak, da smo na novo rojeni; zagotovilo, da poznamo Boga; in dokaz, da Bog prebiva v nas. Ljubezen je nova zapoved Kristusa, ki je učencem rekel, da bo samo v poslušnosti tej zapovedi njihovo poslanstvo postalo vidno in zaupanja vredno. Vzajemna krščanska ljubezen je to, kako se nevidni Bog, ki je sebe storil vidnega po svojem utelešenem Sinu, še naprej razodeva svetu. Ljubezen je bila poleg vere in upanja med prvimi rečmi, ki jih je Pavel med novimi kristjani opazil in pohvalil. Je pa ljubezen največja, saj nikoli ne mine.²
- b) Taka ljubezen ni slabotna ali sentimentalna. Božja ljubezen je zvesta v skladu z zavezo, predana, razdajajoča se, požrtvovalna, močna in sveta. Ker je Bog ljubezen, ljubezen prežema vse Božje bitje in vsa njegova dejanja, njegovo pravičnost in tudi njegovo sočutje. Božja ljubezen zajema vse njegovo stvarstvo. Zapovedano nam je ljubiti tako, da s to svojo ljubeznijo odsevamo Božjo ljubezen v vseh teh istih razsežnostih. To pomeni hoditi po Gospodovi poti.³

- c) Če torej izrazimo svoja prepričanja in predanost z besedami ljubezni, sprejemamo najbolj temeljne in najzahtevnejše svetopisemske izzive sploh:
1. Ljubiti Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in dušo in umom in močjo.
 2. Ljubiti svojega bližnjega (vključno s tujcem in sovražnikom) kakor samega sebe.
 3. Ljubiti se med seboj, kakor Bog v Kristusu ljubi nas.
 4. Ljubiti svet z ljubeznijo tistega, ki je dal svojega edinega Sina, da bi se svet po njem mogel odrešiti.⁴
- č) Taka ljubezen je Božji dar, izlit v naša srca, hkrati pa je tudi Božja zapoved, ki zahteva poslušnost naše volje. Taka ljubezen pomeni biti kakor sam Kristus: trden v vztrajnosti, a blag v ponižnosti; žilav v upiranju zlu, a nežen v sočutju do trpečih; pogumen v trpljenju in zvest vse do smrti. Zgled take ljubezni je dal najprej Kristus na zemlji, meri pa se taka ljubezen z vstalim Kristusom v slavi.⁵

Potrjujemo, da bi morala biti tako obsežna svetopisemska ljubezen značilna identiteta in zaščitni znak Jezusovih učencev. V odziv na Jezusovo molitev in zapoved hrepenimo, da bi bilo tako tudi z nami. Žal moramo priznati, da vse prepogosto ni tako. Zato se ponovno zavezujemo, da si bomo nadvse prizadevali živeti, razmišljati, govoriti in se obnašati tako, da se bo v našem početju odražalo, kaj pomeni živeti v ljubezni – ljubezni do Boga, medsebojni ljubezni in ljubezni do sveta.

2. Ljubimo živega Boga

Naš Bog, ki ga ljubimo, se razodeva v Svetem pismu kot edini, večni, živi Bog, ki vlada vsemu skladno s svojo suvereno voljo in za svoj odrešujoči namen. V enosti Očeta, Sina in Svetega Duha je Bog edini stvarnik, vladar, sodnik in odrešenik sveta.⁶ Tako ljubimo Boga – pri čemer se mu zahvaljujemo za svoje mesto v stvarstvu, se podrejamu njegovi suvereni previdnosti, zaupamo njegovi pravičnosti in ga slavimo zaradi njegovega odrešenjskega dela za nas.

- a) *Ljubimo Boga bolj kot vse tekmece.* Zapovedano nam je, naj ljubimo in častimo samo živega Boga. A kakor nekoč starozavezni Izrael tudi mi dopuščamo, da se naša ljubezen do Boga umaže s tem, ko sledimo bogovom tega sveta, bogovom ljudi okoli sebe.⁷ Zapadamo v sinkretizem in se pustimo zapeljovati številnim malikom, kot so pohlep, moč in uspeh; raje služimo mamonu kakor Bogu; brez kritičnosti, ki bi temeljila na Svetem pismu, sprejemamo prevladujoče politične in ekonomske ideologije. Skušani smo, da pod pritiskom verskega pluralizma kompromitiramo svoje verovanje v Kristusovo edinstvenost. Kakor nekoč Izrael smo tudi mi potrebni tega, da bi slišali poziv prerokov in Jezusa samega h kesanju, opustitvi vseh takih tekmecev ter vrnitvi k poslušni ljubezni in čaščenju edino Boga.
- b) *Ljubimo Boga z vneto za njegovo slavo.* Največja motivacija za naše poslanstvo je enaka motivaciji, ki je v korenu poslanstva Boga samega: da edinega pravega, živega Boga spozna in časti vse njegovo stvarstvo. To je najvišji Božji cilj in to bi morala biti naša največja radost.

»Če Bog želi, da se pred Jezusom upogne vsako koleno in da ga prizna vsak jezik, bi morali to želeti tudi mi. Morali bi biti »ljubosumni« (kot včasih pravi Pismo) zaradi časti njegovega imena – nemirni, kadar njegovo ime ostaja neznano, prizadeti, kadar je prezrto, ogorčeni, kadar ga preklinjajo, ter nenehno zavzeti in odločeni, da bo postalo deležno časti in slave, ki mu pripadata. Najvišji izmed vseh motivov poslanstva ni niti poslušnost velikemu naročilu v Evangeliju po Mateju 28 (naj bo ta še tako pomembna) niti ljubezen do grešnikov, ki so odtujeni in se pogublajo (naj bo ta spodbuda še tako močna, zlasti če premišljujemo o Božjem srd), temveč je ta motiv vnetost – goreča in strastna – za slavo Jezusa Kristusa. [...] Pred tem najvišjim ciljem krščanskega poslanstva vsi manj pomembni motivi ovenejo in odmrejo.«⁸ (John Stott)

Najbolj bi se morali žalostiti zato, ker v našem svetu živi Bog ni čaščen. Živega Boga zanikujejo v napadalnem ateizmu. Svetovna verstva v svojih praksah izpodrivajo ali pačijo edinega pravega Boga. Našega Gospoda Jezusa Kristusa v nekaterih popularnih kulturah zlorablajo in napačno

predstavljajo. Božje obličje svetopisemskega razodetja zatemnjujejo krščanski nominalizem, sinkretizem in hinavščina.

*Ljubezen do Boga sredi sveta, ki Boga zavrača ali izkrivlja, nas kliče k pogumnemu, a ponižnemu pričevanju za našega Boga; k močni, a blagi obrambi resnice evangelija Jezusa Kristusa, Božjega Sina; ter k zaupanju ob molitvi in delo obsojanja in prepričevanja, ki ga opravlja Sveti Duh. Takemu pričevanju se zavezujemo, kajti če trdimo, da ljubimo Boga, moramo z njim deliti njegovo največjo prioriteto: da bi bila njegovo ime in njegova beseda poveljučana nad vsem.*⁹

3. Ljubimo Boga Očeta

*Po Jezusu Kristusu, Božjem Sinu, in samo po njem, ki je pot, resnica in življenje, lahko spoznamo in vzljubimo Boga kot Očeta. Tako kot Sveti Duh našemu duhu pričuje, da smo Božji otroci, tako mi izgovarjamo Jezusove besede, ko je ta molil: »Aba, Oče,« in izrekamo molitev, ki nas jo je naučil on: »Oče naš.« Naša ljubezen do Jezusa, ki se odraža v naši poslušnosti, se srečuje z Očetovo ljubeznijo do nas, ko Oče in Sin prebivata v nas v vzajemnem dajanju in sprejemanju ljubezni. Ta intimni odnos ima globok svetopisemski temelj.*¹⁰

- a) *Ljubimo Boga kot Očeta svojega ljudstva.* Starozavezni Izrael je poznal Boga kot Očeta, kot tistega, ki je Izrael ustvaril, ga nosil in vzgajal, zahteval njegovo poslušnost, hrepenel po njegovi ljubezni, mu sočutno odpuščal ter ga potrpežljivo in trajno ljubil.¹¹ Vse to še vedno velja tudi za nas, ki smo Božje ljudstvo v Kristusu v odnosu z Bogom Očetom.
- b) *Ljubimo Boga kot Očeta, ki je tako ljubil svet, da je dal svojega edinega Sina za naše odrešenje.* Kako velika je Očetova ljubezen do nas, da se smemo imenovati Božji otroci! Kako neizmerna je ljubezen Očeta, ki ni prizanesel svojemu edinemu Sinu, ampak ga je žrtvoval za vse nas! Ta Očetova ljubezen v darovanju Sina se zrcali v ljubezni, ki jo razdaja Sin. V dejanju sprave in zadostitve, ki sta ga Oče in Sin po večnem Duhu dovršila na križu, je bila polna skladnost volje. Oče je ljubil svet in je dal svojega Sina. »Božji Sin me je ljubil in daroval zame sam sebe.« To edinost Očeta in Sina je potrdil sam Jezus in ta edinost odmeva v Pavlo-

vem največkrat ponovljenem pozdravu: »Milost in mir od Boga, našega Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa, ki je dal sam sebe za naše grehe [...] soglasno z voljo našega Boga in Očeta, kateremu bodi slava na vekov veke. Amen.«¹²

- c) *Ljubimo Boga kot Očeta, čigar značaj odsevamo in v čigar skrb zaupamo.* V pridigi na gori Jezus večkrat nakaže, da je naš nebeški Oče zgled ali središče našega delovanja. Kot Božji otroci bi morali biti tvorci miru. V čast svojemu Očetu bi morali opravljati dobra dela. Morali bi ljubiti svoje sovražnike in s tem odražati Očetovo ljubezen. Morali bi dajati, moliti in se postiti tako, da bi za to vedel samo Oče. Morali bi odpuščati drugim, kakor Oče odpušča nam. Ne bi smeli skrbeti, ampak bi morali zaupati v preskrbo, ki prihaja od našega nebeškega Očeta. S takim vedanjem, ki izhaja iz krščanskega značaja, v okviru nebeškega kraljestva izvršujemo voljo našega Očeta, ki je v nebesih.¹³

Priznavamo, da smo pogosto zanemarjali resnico o Božjem očetovstvu in sami sebe prikrajševali za bogastvo svojega odnosa z njim. Znova se zavezujemo, da bomo prišli k Očetu po Sinu Jezusu; da bomo sprejemali njegovo očetovsko ljubezen in se odzivali nanjo; da bomo živeli v poslušnosti pod njegovo očetovsko disciplino; da bomo odražali njegov značaj v vsem svojem vedanju in stališčih; in da bomo zaupali v njegovo očetovsko preskrbo v vseh okoliščinah, v katere nas bo vodil.

4. Ljubimo Boga Sina

Bog je zapovedal Izraelu, naj ljubi Gospoda, svojega Boga, z izključno zvestobo. Tudi za nas ljubezen do Gospoda Jezusa Kristusa pomeni stanovitno potrjevanje, da je samo on Odrešenik, Gospod in Bog. Sveto pismo uči, da Jezus opravlja ista suverena dejanja kakor sam Bog. Kristus je Stvarnik vesolja, Vladar zgodovine, Sodnik vseh ljudstev in Odrešenik vseh, ki se obrnejo k Bogu.¹⁴ Kristus je z Bogom istoveten v božanski enakosti in enosti Očeta, Sina in Svetega Duha. Prav kakor je Bog poklical Izrael, da naj ga ljubi v zavezni veri, poslušnosti in službečem pričevanju, tudi mi potrjujemo svojo ljubezen do Jezusa Kristusa s tem, da vanj zaupamo, smo mu poslušni in ga oznanjamo.

a) *Zaupamo v Kristusa.* Verjamemo pričevanju evangelijev, da je Jezus iz Nazareta Mesija; da je on tisti, ki je določen in poslan od Boga, da bi izpolnil edinstveno poslanstvo starozaveznega Izraela – to je, da bi prinesel blagoslov Božjega odrešenja vsem narodom, kakor je Bog obljubil Abrahamu.

1. V Jezusu, spočetem po Svetem Duhu in rojenem po devici Mariji, je Bog privzel človeško telo in živel med nami, povsem Bog in povsem človek.
2. Jezus je živel v popolni zvestobi in poslušnosti Bogu. Oznanjal je Božje kraljestvo in učil o njem ter bil zgled tega, kako naj njegovi učenci živijo pod Božjo vladavino.
3. V svojem delovanju in čudežih je Jezus oznanjal in prikazoval zmago Božjega kraljestva nad zlom in silami zla.
4. V svoji smrti na križu je Jezus namesto nas prevzel naš greh, s tem plačal polno ceno, kazen in sramoto greha, premagal smrt in sile zla ter dosegel spravo in odkupitev za vse stvarstvo.
5. V Jezusovem telesnem vstajenju je Bog Jezusa opravičil in povzdignil; Jezus je dosegel in prikazal polno zmago križa ter postal predhodnik odkupljenega človeštva in obnovljenega stvarstva.
6. Od svojega vnebovzjetja naprej Jezus kraljuje kot Gospod nad zgodovino in stvarstvom.
7. Ob svoji vrnitvi bo Jezus izvršil Božjo sodbo, uničil satana, zlo in smrt ter vzpostavil vesoljno oblast Boga.

b) *Poslušni smo Kristusu.* Jezus nas poziva k temu, da smo njegovi učenci, se pravi, da vzamemo svoj križ in mu sledimo po poti samozanikanja, služabništva in poslušnosti. »Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi,« je rekel. »Kaj me kličete: »Gospod, Gospod« in ne delate tega, kar pravim?« Poklicani smo, da bi živeli, kakor je živel Kristus, in ljubili, kakor je ljubil Kristus. Priznavati Kristusa in hkrati ne upoštevati njegovih zapovedi je nevarna nespamet. Jezus nas opozarja, da bodo mnogi, ki kličejo njegovo ime ter se postavljajo z mnogimi veličastnimi in čudežnimi dejanji, ugotovili, da se jim bo odpovedal kakor hudodelcem.¹⁵ Pozorni

smo na Kristusovo svarilo, saj nihče od nas ni varen pred tako strašno nevarnostjo.

c) *Oznanjamo Kristusa.* Samo v Kristusu je Bog popolnoma in dokončno razodel sebe in samo po Kristusu je dosegel odrešenje sveta. Zato kot učenci klečimo pri Jezusovih nogah in mu skupaj s Petrom govorimo: »Ti si Kristus, Sin živega Boga,« in s Tomažem: »Moj Gospod in moj Bog.« Ljubimo ga, čeprav ga nismo videli. In veselimo se v upanju, ko hrepenimo po dnevu njegove vrnitve: takrat ga bomo videli, kakršen je. Do tistega dne se pridružujemo Petru in Janezu v oznanjevanju, da »v nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili.«¹⁶

Ponovno se zavezujemo, da bomo pričevali za Jezusa Kristusa in oznanjali ves njegov nauk po vsem svetu, vedoč, da lahko tako pričujemo, samo če živimo v poslušnosti njegovemu nauku.

5. Ljubimo Boga Svetega Duha

Ljubimo Svetega Duha v enosti Trojice, skupaj z Bogom Očetom in Bogom Sinom. Sveti Duh je Duh poslanstva, ki sta ga poslala Oče in Sin poslanstva in ki vdihuje življenje ter moč Božji Cerkvi poslanstva. Ljubimo Svetega Duha in prosimo za njegovo prisotnost, kajti brez pričevanja Duha za Kristusa je naše lastno pričevanje jalovo. Brez prepričevalnega delovanja Duha je naše pričevanje zaman. Brez darov, vodstva in moči Duha je naše poslanstvo le človeško prizadevanje. In brez sadu Duha naša neprivlačna življenja ne morejo odsevati lepote evangelija.

a) V Stari zavezi vidimo Božjega Duha na delu pri stvarjenju, v dejanjih osvobajanja in pravičnosti ter pri navdihovanju in usposabljanju ljudi za najrazličnejše oblike služenja. Preroki, polni Duha, so pričakovali prihod Kralja in Služabnika, katerega oseba in delo bosta obdarjena z Božjim Duhom. Preroki so pričakovali tudi prihod nove dobe, ki jo bo zaznamovalo izlitje Božjega Duha; to bo prineslo novo življenje, svežo poslušnost in preroško obdarovanje vsemu Božjemu ljudstvu, mladim in starim, moškimi in ženskami.¹⁷

- b) Na binkošti je Bog izlil svojega Svetega Duha, kot je obljubil po prerokih in po Jezusu. Duh, ki posvečuje, obrodi svoj sad v življenju verujočih, in prvi sad je zmeraj ljubezen. Duh napolnjuje Cerkev s svojimi darovi, po katerih hrepenimo kot po nepogrešljivi opremi za krščansko služenje. Duh nam daje moč za poslanstvo in za najrazličnejša dejanja služenja. Duh nam omogoča, da oznanjamo in odražamo evangelij, prepoznavamo resnico, učinkovito molimo in premagujemo sile teme. Duh nas navdihuje, Duh spremlja naše čaščenje. Duh krepi in tolaži učence, ki so preganjani ali preizkušani zaradi svojega pričevanja za Kristusa.¹⁸
- c) Naše delovanje v poslanstvu je torej nesmiselno in brezplodno brez navzočnosti, vodstva in moči Svetega Duha. To velja za poslanstvo v vseh njegovih razsežnostih: evangelizaciji, pričevanju za resnico, pridobivanju in vzgajanju učencev, delu za mir, družbeni angažiranosti, etičnih spremembah, skrbi za naravo, premagovanju hudobnih sil, izganjanju hudih duhov, ozdravljanju bolnikov, trpljenju in vztrajnosti sredi preganjanosti. Vse, kar počnemo v Kristusovem imenu, mora voditi in omogočati Sveti Duh. Nova zaveza to jasno zapoveduje, ko govori o življenju prve Cerkve in nauku apostolov. To je danes vidno v rodovitnosti in rasti Cerkve, kjer Jezusovi privrženci samozavestno delujejo v moči Svetega Duha, v odvisnosti od njega in pričakovanju njega.

Ni pravega ali celovitega evangelija niti izvirnega svetopisemskega poslanstva brez osebe, delovanja in moči Svetega Duha. Molimo za večjo ozaveščenost o tej svetopisemski resnici in da bi ta postala resnična izkušnja vseh udov Kristusovega telesa po svetu. Vendar se zavedamo številnih zlorab, ki se skrivajo pod imenom Sveti Duh, številnih načinov izvajanja in občudovanja najrazličnejših pojavov, ki niso darovi Svetega Duha, kakor jih jasno uči Nova zaveza. Obstaja velika potreba po globljem razločevanju, po jasnih opozorilih pred zablodo, po izpostavljanju goljufivih in samooklicanih manipulatorjev, ki duhovno moč zlorablajo za svoje lastno brezbožno bogatenje. Predvsem pa je velika potreba po trajnem svetopisemskem učenju in pridiganju, prežetem s ponižno molitvijo, ki bi običajne verujoče usposobilo za razumevanje in veselje v pravem evangeliju ter za prepoznavanje in zavračanje lažnih evangelijev.

6. Ljubimo Božjo besedo

Ljubimo Božjo besedo v spisih Stare in Nove zaveze ter delimo radostno navdušenje psalmista v Peteroknjižju: »Zato ljubim tvoje zapovedi bolj kakor zlato [...] Kako ljubim tvojo postavo.« Sprejemamo celotno Sveto pismo kot Božjo besedo, ki jo je navdihnil Božji Duh ter so jo povedali in napisali človeški avtorji. Podrejamo se ji kot najvišji in edinstveni avtoriteti, ki ureja naše verovanje in vedênje. Pričujemo za moč Božje besede, da bi dosegla Božji namen odrešenja. Potrjujemo, da je Sveto pismo dokončna zapisana Božja beseda, ki je ne presega nobeno nadaljnje razodetje; vendar se tudi veselimo, da Sveti Duh razsvetljuje razum Božjega ljudstva, tako da Sveto pismo še naprej govori Božjo resnico na nove načine ljudem v vseh kulturah.¹⁹

- a) *Oseba, ki jo Sveto pismo razodeva.* Ljubimo Sveto pismo, kakor nevesta ljubi ženinova pisma: ne zavoljo papirja, na katerem so napisana, pač pa zaradi osebe, ki po njih govori. Sveto pismo nam daje Božje lastno razodetje Božje identitete, značaja, namenov in dejanj. Je temeljna priča za Gospoda Jezusa Kristusa. Prek branja Svetega pisma se z velikim veseljem srečujemo z Jezusom po njegovem Duhu. Naša ljubezen do Svetega pisma je odraz naše ljubezni do Boga.
- b) *Zgodba, ki jo Sveto pismo pripoveduje.* Sveto pismo pripoveduje univerzalno zgodbo o stvarjenju, padcu, odkupitvi v zgodovini in novem stvarstvu. Ta vseobsežna pripoved nam zagotavlja skladen svetopisemski svetovni nazor in oblikuje našo teologijo. V središču pripovedi so odločilni odrešujoči dogodki na križu in Kristusovo vstajenje, ki so srce evangelija. Ta zgodba (v Stari in Novi zavezi) nam pove, kdo smo, čemu smo tukaj in kam gremo. Ta zgodba o Božjem poslanstvu opredeljuje našo identiteto, žene naše poslanstvo in nam zagotavlja, da je konec v Božjih rokah. Ta zgodba mora oblikovati spomin in upanje Božjega ljudstva ter urejati vsebino evangelizacijskega pričevanja, kakor se predaja naprej iz roda v rod. Sveto pismo moramo razglašati z vsemi možnimi sredstvi, kajti njegovo sporočilo je namenjeno vsem ljudem na zemlji. Zato se ponovno zavezujemo, da bomo opravljali nepretrgano nalogo prevajanja, širjenja in poučevanja Pisma v vseh kulturah in jeziki, vključno s tistimi, v katerih prevladujeta ustno izročilo in nepismenost.

- c) *Resnica, ki jo Sveto pismo uči.* Célo Sveto pismo nas uči celotni Božji nauk, voljo in modrost, resnico, za katero Bog želi, da jo poznamo. Podrejamo se ji kot resnični in zaupanja vredni v vseh njenih trditvah, kajti Božja beseda je tista, ki ne more lagati in ki ji ne bo spodletelo. Jasna in zadostna je v razodevanju poti odrešenja. Božja beseda je temelj za raziskovanje in razumevanje vseh razsežnosti Božje resnice.

Vendar živimo v svetu, polnem laži in zavračanja resnice. V številnih kulturah prevladuje relativizem, ki zanika obstoj katerekoli absolutne resnice ali možnosti, da bi resnico lahko spoznali. Če ljubimo Sveto pismo, moramo braniti njegove resničnostne izjave. Najti moramo nove načine, kako izraziti avtoriteto Svetega pisma v vseh kulturah. Znova se zavezujemo, da si bomo iz ljubezni do Božje besede prizadevali braniti resnico Božjega razodetja.

- č) *Življenje, ki ga Sveto pismo zahteva.* »Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ.« Jezus in Jakob nas pozivata, naj bomo uresničevalci Božje besede, in ne le poslušalci.²⁰ Sveto pismo opisuje tak način življenja, kakršen naj zaznamuje verujočega in skupnost verujočih. Od Abrahama prek Mojzesa, psalmistov, prerokov in modrosti Izraela pa vse do Jezusa in apostolov se učimo, da tak svetopisemski življenjski slog vključuje pravičnost, sočutje, ponižnost, integriteto, resnicoljubnost, spolno čistost, darežljivost, prijaznost, samozanikanje, gostoljubnost, mirovništvo, nemaščevalnost, dobrotelost, odpuščanje, radost, zadovoljstvo in ljubezen – vse to naj bo združeno v življenju čaščenja, slavljenja in zvestobe Bogu.

Priznavamo, da zlahka trdimo, kako ljubimo Sveto pismo, ne da bi pri tem ljubili življenjski slog, ki ga Sveto pismo uči: življenje dejanske poslušnosti Bogu po Kristusu, poslušnosti, ki nas stane zelo veliko napora. Vendar »ni priporočila za evangelij, ki bi bilo zgornje kot spremenjeno življenje, in ni sredstva, zaradi katerega lahko evangelij izgubi ugled, ki bi bilo močnejše kot naša nedoslednost. Ukazano nam je, naj se vedemo vredno Kristusovega evangelija in naj evangelij celo »krasimo« s tem, da njegovo lepoto še povečujemo s svetim življenjem.«²¹ Zaradi Kristusovega evangelija se torej ponovno zavezujemo, da bomo svojo ljubezen do Božje besede dokazovali tako, da bomo vanjo verovali in ji bomo poslušni. Ni svetopisemskega poslanstva brez svetopisemskega življenja.

7. Ljubimo Božji svet

Z Bogom delimo vnemo do njegovega sveta: ljubimo vse, kar je Bog ustvaril, veselimo se njegove previdnosti in pravičnosti, ki se odražata v vsem njegovem stvarstvu, oznanjamo veselo novico vsemu stvarstvu in vsem narodom ter hrepenimo po dnevu, ko se bo zemlja napolnila s spoznanjem Božjega veličastva, kakor vode pokrivajo morja.²²

- a) *Ljubimo svet Božjega stvarstva.* Ta ljubezen ni le čustvena naklonjenost do narave (take naklonjenosti Sveto pismo nikjer ne zapoveduje), še manj je to panteistično čaščenje narave (tako čaščenje Sveto pismo izrecno prepoveduje), temveč je to samoumevna posledica naše ljubezni do Boga: skrb za tisto, kar je njegovo. »Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje.« Zemlja je lastnina Boga, o katerem trdimo, da ga ljubimo in ubogamo. Zanj skrbimo preprosto zato, ker pripada tistemu, ki ga kličemo Gospod.²³

Kristus je zemljo ustvaril, jo ohranja in jo je odkupil.²⁴ Ne moremo trditi, da ljubimo Boga, hkrati pa zlorabljeni, kar pripada Kristusu po pravici stvarjenja, odkupitve in dedovanja. Skrbimo za zemljo in odgovorno uporabljamo njene bogate vire, in to ne iz posvetnih razlogov, pač pa zavoljo Gospoda. Če je Jezus Gospod vse zemlje, ne moremo ločiti svojega odnosa do Kristusa od svojega odnosa do zemlje. Kajti oznanjati evangelij, ki pravi »Jezus je Gospod«, pomeni oznanjati evangelij, ki vključuje zemljo, saj se Kristusovo gospostvo razprostira čez vse stvarstvo. Skrb za stvarstvo je tako vprašanje evangelija znotraj Kristusovega gospostva.

Taka ljubezen do Božjega stvarstva zahteva, da se pokesamo svojega deleža pri uničevanju, zapravljanju in onesnaževanju zemeljskih virov ter svoje soudeležnosti pri strupenem malikovanju potrošništva. Namesto tega se zavezujemo nujni in preroški ekološki odgovornosti. Podpiramo kristjane, katerih posebno poslanstvo sta okoljsko zagovornišvo in ukrepanje, pa tudi tiste, ki so zavezani pobožnemu poslanstvu, da skrbijo za človeško blaginjo in potrebe z odgovornim gospodarjenjem in skrbništvom. Sveto pismo razglša Božji odrešitveni namen za stvarstvo samo. Celostno poslanstvo pomeni prepoznavanje, razglšanje in uresničevanje svetopisemske resnice, da je evangelij

Božja dobra novica – po križu in vstajenju Jezusa Kristusa – za posameznike *in* za družbo *in* za stvarstvo. To troje je pokvarjeno in trpi zaradi greha; vse troje je vključeno v odrešujočo Božjo ljubezen in poslanstvo; vse troje mora biti zajeto v vseobsežno poslanstvo Božjega ljudstva.

- b) *Ljubimo svet narodov in kultur.* »Iz enega je ustvaril ves človeški rod, da bi napolnil vse obličje zemlje.« Etnična raznolikost je Božji dar v stvarstvu in bo ohranjena v novem stvarstvu; tam bo osvobojena naših padlih razprtij in rivalstva. Naša ljubezen do vseh ljudstev odraža obljubo Boga, da bo blagoslovil vse narode na zemlji, in njegov namen, da zase ustvari ljudstvo, sestavljeno iz vseh plemen, jezikov, narodov in ljudstev. Ljubiti moramo vse, kar se je Bog odločil blagosloviti, in to vključuje vse kulture. Zgodovinsko gledano, je bilo krščansko poslanstvo – čeprav so ga kazile uničevalne napake – ključni dejavnik pri zaščiti in ohranitvi domorodnih kultur ter njihovih jezikov. Vendar pobožna ljubezen vključuje tudi kritično razločevanje, saj je pri vseh kulturah najti ne samo pozitiven odraz Božje podobe v človeških življenjih, temveč tudi negativne prstne odtise satana in greha. Hrepenimo, da bi videli evangelij utelešen in vgrajen v vse kulture in da bi jih pri tem odreševal od znotraj, tako da bi odražale Božjo slavo in čudovito Kristusovo polnost. Veselimo se bogastva, slave in sijaja vseh kultur, ko bodo – odkupljene in očiščene vsega greha – privedene v Božje mesto ter bodo bogatile novo stvarstvo.²⁵

Taka ljubezen do vseh ljudstev zahteva, da zavrnemo zlo rasizma in etnocentrizma ter da vse etnične in kulturne skupine obravnavamo dostojanstveno in spoštljivo, na temelju njihove vrednosti pred Bogom v stvarstvu in odrešenju.²⁶

Taka ljubezen zahteva tudi, da z evangelijem seznanjamo vse ljudi vsepovsod, v vseh kulturah. Noben narod, ne Judje ne pogani, ni izvzet iz dosega vélikega naročila. Evangelizacija je razlitje src, napolnjenih z Božjo ljubeznijo do tistih, ki Boga še ne poznajo. Osramočeni priznavamo, da je še zelo veliko ljudstev, ki niso nikdar slišala sporočila Božje ljubezni v Jezusu Kristusu. Obnavljamo svojo zavezanost uporabi vseh možnih sredstev, da bi z evangelijem dosegli vsa ljudstva – zavezanost, ki je navdihovala Lozansko gibanje že od začetka.

- c) *Ljubimo uboge in trpeče v svetu.* Sveto pismo pripoveduje, da je Gospod ljubeč do vsega, kar je ustvaril, da podpira pravice zatiranih, ljubi tujce, hrani lačne, vzdržuje sirote in vdove.²⁷ Sveto pismo tudi nakazuje, da Bog želi vse to početi po ljudeh, ki so predani takim dejanjem. Bog ima za odgovorne zlasti tiste, ki so zadolženi za politično ali pravosodno vodstvo družbe;²⁸ vsemu Božjemu ljudstvu pa je ukazano – po postavi in prerokih, psalmih in modrostnih knjigah, Jezusu in Pavlu, Jakobu in Janezu – naj odseva Božjo ljubezen in pravičnost v dejavni ljubezni in pravičnosti do trpečih.²⁹

Taka ljubezen do ubogih zahteva, da ne le ljubimo usmiljenje in sočutna dejanja, ampak tudi ravnamo pravično, tako da izpostavljamo vse, kar zatira in izkorišča uboge, in temu nasprotujemo, saj »se ne smemo bati, kadar je treba obsoditi kakršno koli zlo in nepravičnost«. ³⁰ Osramočeni priznavamo, da nam na tem področju ne uspeva z Bogom deliti njegove vneme, ne uspeva nam utelešati Božje ljubezni, ne uspeva nam odsevati Božjega značaja in ne uspeva nam izpolnjevati Božje volje. Na novo se predajamo spodbujanju pravičnosti, vključno s solidarnostjo in zagovorništvom za ljudi z obrobja družbe in zatirane. Tak boj proti zlu prepoznavamo kot razsežnost duhovnega bojevanja, ki ga lahko tvegamo le prek zmage križa in vstajenja, v moči Svetega Duha in ob vztrajni molitvi.

- č) *Ljubimo svoje bližnje kakor same sebe.* Jezus je svoje učence pozval k poslušnosti tej zapovedi kot drugi največji v postavi, nato pa je to zahtevo (v istem poglavju) korenito poglobil, ko je besede »ljubi tujca kakor samega sebe« spremenil v »ljubi svoje sovražnike«. ³¹

Taka ljubezen do bližnjih zahteva, da v poslušnosti Kristusovi zapovedi in ob upoštevanju Kristusovega zgleda vse ljudi obravnavamo v duhu evangelija. Ta ljubezen do bližnjih vključuje pripadnike drugih verstev in seže tudi do tistih, ki nas sovražijo, obrekujejo in preganjajo ter celo pobijajo. Jezus nas je učil, naj se na laž odzovemo z resnico; naj tistim, ki nam povzročajo zlo, povrnemo z dejanji prijaznosti, usmiljenja in odpuščanja; naj se na nasilje nad Jezusovimi učenci in pomor učencev odzovemo s požrtvovalnostjo, da bi tako pridobivali in vzgajali ljudi za Jezusa ter lomili vezi zla. Odločno zavračamo nasilne načine oznanjevanja evangelija

kot tudi skušnjavo, da bi tistim, ki nam povzročajo zlo, odgovorili z maščevanjem – taka neposlušnost je nezdržljiva z zgledom in naukom Kristusa ter Nove zaveze.³² Hkrati nam ljubeča dolžnost do trpečih bližnjih narekuje, da si v njihovem imenu prizadevamo za pravico s primernimi pozivi pravosodnim in drugim državnim oblastem, ki delujejo kot Božje služabnice na področju kaznovanja hudodelcev.³³

- d) *Svet, ki ga ne ljubimo.* Svet dobrega Božjega stvarstva je postal svet človekovega in satanovega upora proti Bogu. Ukazano nam je, naj ne ljubimo tega sveta grešnih želja, pohlepa in človeškega napuha. Žalostni priznavamo, da prav ta znamenja posvetnosti tako pogosto pačijo našo krščansko držo in zanikajo naše evangelijsko pričevanje.³⁴

Znova se zavezujemo, da se ne bomo spogledovali s padlim svetom in njegovimi minljivimi poželjenji, ampak bomo ljubili ves svet, kakor ga ljubi Bog. Tako ljubimo svet v svetem hrepenenju po odrešitvi in prenovi vsega stvarstva ter vseh kultur v Kristusu; po žetvi Božjega ljudstva izmed vseh narodov vseh koncev sveta; ter po prenehanju vsega uničevanja, revščine in sovraštva.

8. Ljubimo Božji evangelij

Kot Jezusovi učenci smo ljudstvo evangelija. Jedro naše identitete je naša vnema do svetopisemske vesele novice o odrešujočem Božjem delu po Jezusu Kristusu. Združeni smo po svojem izkustvu Božje milosti v evangeliju in po svojem stremljenju, da bi ta evangelij milosti z vsemi možnimi sredstvi ponesli na vse konce zemlje.

- a) *Ljubimo veselo novico v svetu slabih novic.* Evangelij obravnava strašne učinke človekovega greha, padca in stiske. Ljudje so se uprli Bogu, zavrnili so Božjo avtoriteto in so bili neposlušni Božji besedi. V tem stanju grešnosti smo odtujeni od Boga, drug od drugega ter od reda v stvarstvu. Greh zasluži Božjo obsodbo. Tisti, ki se nočejo pokesati in niso poslušni evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa, bodo kaznovani z večnim pogubljenjem in izključeni iz Božje prisotnosti.³⁵ Posledice greha in moči zla so pokvarile vse razsežnosti človekove osebnosti (duhovno, telesno, intelektualno in odnosno). Prežele so kulturno, ekonomsko, družbeno, politično in versko življenje v vseh kulturah in vseh generacijah

zgodovine. Povzročile so nepopisno bedo človeštvu in škodo Božjemu stvarstvu. V nasprotju s tem turobnim ozadjem je svetopisemski evangelij resnično zelo vesela novica.

- b) *Ljubimo zgodbo, ki jo evangelij pripoveduje.* Evangelij oznanja zgodovinske dogodke o življenju, smrti in vstajenju Jezusa iz Nazareta kot veselo novico. Kot Davidov sin, obljubljeni Mesija – Kralj, je Jezus tisti edini, po katerem je Bog vzpostavil svoje kraljestvo in deloval za odrešenje sveta ter s tem vsem narodom na zemlji omogočil blagoslov, kakor je obljubil Abrahamu. Pavel evangelij opredeli z besedami: »Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v Pismih. Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih. Prikazal se je Kefu, nato dvanaajsterim.« Evangelij oznanja, da je Bog – na Kristusovem križu – v osebi svojega Sina in namesto nas vzel nase obsodbo, ki jo zasluži naš greh. V tem istem velikem odrešenijskem dejanju je Bog premagal satana in smrt ter vse hudobne sile, osvobodil nas je njihove moči in strahu ter zagotovil njihovo dokončno uničenje. To dejanje je bilo dovršeno, potrjeno in razglašeno prek vstajenja. Bog je dosegel našo spravo z njim samim in med nami – spravo, ki seže onkraj vseh meja in sovražnosti. Bog je dosegel tudi svoj namen dokončne sprave vsega stvarstva in nam je v telesnem vstajenju Jezusa dal prve sadove novega stvarstva. »Bog je bil tisti, ki je v Kristusu spravil svet s seboj.«³⁶ O, kako ljubimo zgodbo evangelija!
- c) *Ljubimo gotovost, ki jo evangelij prinaša.* Izključno po zaupanju v Kristusa smo združeni s Kristusom po Svetem Duhu in se v Kristusu pred Bogom prištevamo med pravične. Ker smo opravičeni po veri, imamo mir z Bogom in nismo več pod obsodbo. Prejmemo odpuščanje za svoje grehe. Znova smo rojeni v živo upanje, saj smo deležni Kristusovega vstajenjskega življenja. Smo posvojeni kot sodediči s Kristusom. Postanemo meščani Božjega ljudstva zaveze, člani Božje družine in kraja Božjega bivanja. Tako imamo z zaupanjem v Kristusa polno gotovost odrešenja in večnega življenja, saj naše zveličanje ni odvisno od nas, ampak izključno le od Kristusovega dela in Božjih obljub, da »ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.«³⁷ O, kako ljubimo obljubo evangelija!

č) *Ljubimo preobrazbo, ki jo evangelij obrodi.* Evangelij je Božja dejavna moč, ki preobraža življenje v svetu, saj »je vendar Božja moč v rešitev vsakomur, ki veruje«. ³⁸ Samo vera je sredstvo, po katerem prejmemo Božje blagoslove in zagotovilo evangelija. Vendar odrešilna vera nikdar ne ostane sama, ampak se nujno pokaže v poslušnosti. Krščanska poslušnost je »vera, ki deluje po ljubezni«. ³⁹ Nismo odrešeni po dobrih delih, ampak smo zato, ker smo bili odrešeni le po milosti, »ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela«. ⁴⁰ »Tako je tudi z vero, če nima del; sama zase je mrtva.« ⁴¹ Pavel je videl etično preobrazbo, ki jo evangelij obrodi kot delo Božje milosti – milosti, ki je dosegla naše odrešenje ob Kristusovem prvem prihodu, in milosti, ki nas uči etično živeti v luči njegovega drugega prihoda. ⁴² Za Pavla je »poslušnost evangeliju« pomenila, da zaupamo v milost, nato pa tudi to, da nas milost uči. ⁴³ Cilj Pavlovega poslanstva je bil ta, da bi k »poslušnosti vere« pripeljal vse narode. ⁴⁴ Ta močna govorica zaveze nas spomni na Abrahama. Abraham je veroval Božji obljubi, kar se mu je štelo v pravičnost, nato pa je bil v dokaz svoje vere poslušen Božji zapovedi. »Po veri je bil Abraham pokoren.« ⁴⁵ Kesanje in vera v Jezusa Kristusa sta prvi dejanji poslušnosti, h kateri poziva evangelij; trajna poslušnost Božjim zapovedim je način življenja, ki ga omogoča vera evangelija po posvečujočem Svetem Duhu. ⁴⁶ Poslušnost je tako živi dokaz odrešilne vere in njenega živega sadu. Poslušnost je tudi preizkus naše ljubezni do Jezusa. »Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi.« ⁴⁷ »Da smo ga spoznali, spoznavamo po tem, če se držimo njegovih zapovedi.« ⁴⁸ O, kako ljubimo moč evangelija!

9. Ljubimo Božje ljudstvo

Božje ljudstvo so ljudje iz vseh obdobj in vseh narodov, ki jih je Bog v Kristusu ljubil, izbral, poklical, odrešil in posvetil kot ljudstvo svoje lastnine, da bi bili udeleženi v Kristusovi slavi kot državljani novega stvarstva. Kot tistim, ki jih Bog ljubi na veke ter skozi vso vihrovo in uporniško zgodovino, nam je naloženo, naj ljubimo drug drugega. Kajti »če nas je Bog tako ljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj«, torej »posnemajte Boga [...] in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus ljubil nas in je daroval sam sebe za nas«. Vzajemna lju-

bezen v Božji družini ni le zaželena možnost, ampak neizpodbitna zapoved. Taka ljubezen je prvi dokaz poslušnosti evangeliju, nujni izraz naše pokorščine gospodstvu Kristusa in mogočno gibalo poslanstva na svetu. ⁴⁹

- a) *Ljubezen poziva k enotnosti.* Jezusova zapoved, da naj njegovi učenci ljubijo drug drugega, je povezana z njegovo molitvijo, da naj bodo eno. Oboje, molitev in zapoved, ima naravo poslanstva: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci,« in: »da bo svet veroval, da si me ti [Oče] poslal.« ⁵⁰ Eno od najprepričljivejših znamenj resnice evangelija je videti, kadar so kristjani združeni v ljubezni, ki presega ovire zakoreninjenih ločnic v svetu – ovire rase, barve kože, spola, družbenega razreda, ekonomskih privilegijev ali politične usmeritve. Toda malokaj je bolj uničujočega za naše pričevanje, kot kadar kristjani odražajo in še zaostrejejo prav te ločnice. Nujno si prizadevamo za novo globalno partnerstvo znotraj Kristusovega telesa po vseh celinah, ukoreninjeno v globoki vzajemni ljubezni, vzajemni pokorščini in obsežnem ekonomskem sodelovanju, brez pokroviteljskega odnosa ali nezdrave odvisnosti. Za to si ne prizadevamo, le ker bi odražalo našo enotnost v evangeliju, temveč tudi zavoljo Kristusovega imena in Božjega poslanstva po vsem svetu.
- b) *Ljubezen poziva k iskrenosti.* Ljubezen govori resnico blago. Nihče ni ljubil Božjega ljudstva bolj kakor preroki Izraela in sam Jezus. Pa vendar so ga prav oni najbolj odkrito soočali z resnico njegovih napak: malikovanja in upornosti proti njegovemu Gospodu zaveze. V tem procesu so preroki klicali Božje ljudstvo h kesanju, da bi mu bilo odpuščeno in bi se povrnilo k služenju v Božjem poslanstvu. Prav ta glas preroške ljubezni se mora iz istega razloga slišati tudi danes. Naša ljubezen do Božje Cerkve trpi od žalosti nad grdoto med nami, ki pači obličje našega dragega Gospoda Jezusa Kristusa in skriva njegovo lepoto pred svetom – svetom, ki je tako obupno potreben tega, da bi ga Gospod pritegnil k sebi.
- c) *Ljubezen poziva k solidarnosti.* Vzajemna ljubezen vključuje zlasti skrb za tiste, ki so preganjani in zaprti zaradi svoje vere in pričevanja. Če trpi en ud telesa, z njim trpijo vsi udje. Mi vsi smo, kakor Janez, »soudeleženi pri stiski, kraljestvu in stanovitnosti v Jezusu«. ⁵¹ Zavezujemo se, da bomo soudeleženi pri trpljenju udov Kristusovega telesa po vsem svetu:

z informiranjem, molitvijo, zagovorništvom in drugimi sredstvi podpore. Take podpore ne vidimo le kot pomilovanje, ampak tudi kot hrepenenje, da bi spoznali, česa nas lahko trpeča Cerkev nauči in kaj lahko dá tistim udom Kristusovega telesa, ki ne trpijo na enak način. To nas opozarja, da lahko Cerkev, ki je – kakor Laodikeja – lagodna v svojem bogastvu in samozadostnosti, postane Cerkev, ki jo Jezus vidi kot najbolj slepo za lastno bedo in se pred njenimi vrati počuti kakor tujec.⁵²

Jezus poziva vse svoje učence, naj bodo ena družina med narodi, skupnost med seboj spravljenih, v kateri so po Jezusovi pravni milosti odpravljene vse grešne ovire. Ta Cerkev je skupnost milosti, poslušnosti in ljubezni v občestvu s Svetim Duhom, skupnost, v kateri odsevajo veličastne Božje lastnosti in milostne značilnosti Kristusa ter v kateri se odraža raznovrstna Božja modrost. Cerkev je kot najbolj živi sedanj izraz Božjega kraljestva skupnost spravljenih, ki ne živijo več zase, ampak za Odrešenika, ki jih je ljubil in dal samega sebe zanje.

10. Ljubimo Božje poslanstvo

Zavezani smo svetovnemu poslanstvu, saj je ključno za naše razumevanje Boga, Svetega pisma, Cerkve, človekove zgodovine in končne prihodnosti. Vse Sveto pismo razodeva poslanstvo Boga, da bi vse reči v nebesih in na zemlji privedel v enotnost pod Kristusom ter jih spraval po krvi Kristusovega križa. Pri izpolnjevanju svojega poslanstva bo Bog preoblikoval stvarstvo, ki je zdaj opustošeno od greha in zla, v novo stvarstvo, v katerem ne bo več ne greha ne prekletstva. Bog bo izpolnil svojo obljubo Abrahamu, da bo po evangeliju Jezusa, Mesija, Abrahamevega potomca, blagoslovil vse narode na zemlji. Preobrazil bo strti svet narodov, razkropljenih pod Božjo obsodbo, v novo človeštvo, ki bo s Kristusovo krvjo odkupljeno iz vseh plemen, narodov, ljudstev in jezikov ter zbrano, da bi častilo našega Boga in Odrešenika. Ko se bo Kristus vrnil, da bi ustanovil svoje večno kraljestvo življenja, pravice in miru, bo Bog uničil oblast smrti, pokvarjenosti in nasilja. Potem bo Bog, Emanuel, prebival z nami, kraljestvo sveta pa bo postalo kraljestvo našega Gospoda in njegovega Kristusa; on bo kraljeval na veke.⁵³

a) *Naša udeležba v Božjem poslanstvu.* Bog kliče svoje ljudstvo, naj se pridruži njegovemu misijonskemu delovanju. Po Mesiju Jezusu se Cerkev iz vseh narodov v svoji poklicanosti še naprej navezuje na Božje ljudstvo

Stare zaveze. Skupaj z njim smo bili poklicani po Abrahamu in smo prejeli naročilo, naj bomo blagoslov in luč narodom. Skupaj z njim se moramo preoblikovati ter se iz postave in prerokov učiti, kako biti skupnost svetosti, sočutja in pravice v svetu greha in trpljenja. Po križu in vstajenju Jezusa Kristusa smo bili odkupljeni in Sveti Duh nam je dal moč za pričevanje o tem, kaj je Bog storil po Kristusu. Cerkev je tu za to, da bi večno častila in slavila Boga ter da bi sodelovala v Božjem poslanstvu preobrazbe skozi zgodovino. Naše poslanstvo povsem izvira iz Božjega poslanstva in nagovarja celotno Božje stvarstvo; utemeljeno pa je v odrešujoči zmagi križa. To je ljudstvo, ki mu pripadamo, katerega vero izpovedujemo in katerega poslanstvo z njim delimo.

b) *Celostnost našega poslanstva.* Vir vsega našega poslanstva je Božje dejanje odrešenja sveta po Kristusu, kakor je razodeto v Svetem pismu. Naša evangelizacijska naloga je, da to veselo novico oznanimo vsem narodom. Kontekst vsega našega poslanstva je svet, v katerem živimo – svet greha, trpljenja, nepravičnosti in nereda v stvarstvu – in v katerega nas Bog pošilja, da bi ljubili in služili zavoljo Kristusa. V vsem svojem poslanstvu moramo torej med seboj povezovati evangelizacijo in predano delovanje v svetu. Tisto, kar nam to zapoveduje in nas k temu žene, pa je celovito svetopisemsko razodetje Božjega evangelija.

»Oznanjevanje evangelija samo po sebi pa je oznanjevanje zgodovinskega in svetopisemskega Kristusa kot Odrešenika in Gospoda, zato da bi ljudi prepričali, naj osebno pridejo k njemu in se tako spravijo z Bogom. [...] Rezultati oznanjevanja evangelija so pokornost Kristusu, vključitev v njegovo Cerkev ter odgovorno služenje v svetu. [...] Potrjujemo, da sta takó oznanjevanje evangelija kot tudi družbenopolitična dejavnost del naše krščanske dolžnosti, saj gre pri obeh za nujen izraz našega nauka o Bogu in človeku, naše ljubezni do bližnjega ter naše poslušnosti Jezusu Kristusu. [...] Odrešenje, o katerem izpovedujemo, da vanj trdno upamo, mora spremeniti vse naše osebne in družbene odgovornosti. Vera brez del je mrtva.«⁵⁴

»Celostno poslanstvo je razglasitev in prikaz evangelija. Ne gre le za to, da je treba sočasno evangelizirati in biti družbeno angažiran. Pač pa ima

naše oznanilo v celostnem poslanstvu družbene posledice, s tem ko ljudi pozivamo k ljubezni in kesanju na vseh področjih življenja. In kadar pričujemo o preobrazujoči milosti Jezusa Kristusa, naša družbena angažiranost učinkuje evangelizacijsko. Če se ne menimo za svet, izdajamo Božjo besedo, ki nas pošilja služiti svetu. Če se ne menimo za Božjo besedo, nimamo več ničesar, kar bi svetu ponudili.«⁵⁵

Zavezujemo se, da bomo celostno in dinamično uporabljali vse razsežnosti poslanstva, h kateremu Bog poziva svojo Cerkev.

- *Bog nam naroča, da vsem narodom oznanimo resnico Božjega razodetja in evangelija odrešujoče Božje milosti po Jezusu Kristusu ter da pri tem vse ljudi vabimo h kesanju, k veri, h krstu ter k poslušnemu pridobivanju in vzgajanju učencev.*
- *Bog nam naroča, naj odražamo njegov značaj s sočutno skrbjo za pomoči potrebne ter naj vrednote in moč Božjega kraljestva prikazujemo s tem, da si prizadevamo za pravičnost in mir ter skrbimo za Božje stvarstvo.*

V odgovor na brezmejno Božjo ljubezen do nas v Kristusu in iz naše obilne ljubezni do njega se ponovno zavezujemo, da bomo s pomočjo Svetega Duha poslušni vsemu, kar Bog naroča, in to s ponižnim samoopovedovanjem, veselo in pogumno. Obnavljamo to zavezo z Gospodom – z Gospodom, ki ga ljubimo, ker nas je on prvi ljubil.

II. DEL

Za svet, ki mu služimo: *Capetownski poziv k delovanju*

Uvod

Naša zaveza z Bogom v sebi združuje ljubezen in poslušnost. Bog se veseli, ko vidi naše »delo vere« in naš »napor ljubezni«,⁵⁶ kajti »[njegova] stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli.«⁵⁷

Kot člani globalne Cerkve Jezusa Kristusa se trudimo prisluhniti Božjemu glasu po Svetem Duhu. Poslušamo njegov glas, ki k nam prihaja prek njegove zapisane besede ter prek glasov njegovega ljudstva po vsem svetu. Naših šest glavnih kongresnih tematik tvori okvir za prepoznavanje izzivov, s katerimi se spoprijema globalna Kristusova Cerkev, ter naših prioritet za prihodnost. Ne trdimo sicer, da so te zaveze edine, ki bi jih morala Cerkev upoštevati, ali da so prioritete povsod enake.

II. A) Pričevanje za Kristusovo resnico v pluralističnem, globaliziranem svetu

1. Resnica in Kristusova oseba

Jezus Kristus je resnica vesolja. Jezus je resnica, zato je resnica v Kristusu osebna, pa tudi trditvena; univerzalna, pa tudi kontekstualna; poslednja, pa tudi sedanja.

- a) Kot Kristusovi učenci smo poklicani, da bi bili ljudje resnice.
1. Resnico moramo živeti. Živeti resnico pomeni biti obraz Jezusa, prek katerega se slava evangelija razodeva ljudem zaslepljenih misli. Ljudje bodo videli resnico v tistih, ki v zvestobi in ljubezni živijo za Jezusa.

2. Resnico moramo *oznanjati*. Govorjeno oznanilo resnice evangelija ostaja na prvem mestu v našem poslanstvu. To ne more biti ločeno od življenja v resnici. Besede in dejanja se morajo skladati.
- b) Spodbujamo cerkvene voditelje, pastore in evangeliste, naj pridigajo in učijo celovit evangelij v vsem njegovem kozmičnem obsegu in resnici, kakor ga je učil Pavel. Evangelij moramo predstavljati ne le kot ponudbo odrešenja za posameznika ali kot boljšo rešitev za stiske od tistega, kar lahko ponudijo drugi bogovi, temveč kot Božji načrt za célo veselje v Kristusu. Ljudje včasih *pridejo* h Kristusu zaradi kakšne osebne potrebe, vendar *ostanejo* s Kristusom, ko spoznajo, da je on resnica.

2. Resnica in izziv pluralizma

Kulturni in verski pluralizem je dejstvo. Kristjani v Aziji na primer z njim živijo že stoletja. Vsako verstvo zase trdi, da je pot resnice. Večina ljudi se trudi spoštovati konkurenčne resničnostne izjave drugih verstev in ob njih živeti. Postmoderni relativistični pluralizem pa je drugačen. Njegova ideologija ne dovoljuje nikakršne absolutne ali univerzalne resnice. Resničnostne izjave sicer tolerira, a jih vidi samo kot kulturne konstrukte. (To stališče je logično samouničujoče, saj ima za edino absolutno resnico to, da edina absolutna resnica ne obstaja.) Tak pluralizem ima za najvišjo vrednoto »tolerantnost«; toda v deželah, kjer javnosti vlada sekularizem ali agresivni ateizem, lahko ta pluralizem sam postane zatiralski.

Želimo si več posvečenosti trdemu delu odločne apologetike. To mora potekati na dveh ravneh.

1. Prepoznati in usposobiti moramo ljudi, ki lahko na najvišji intelektualni in javni ravni utemeljujejo svetopisemsko resnico in jo branijo, ter zanje moliti.
2. Pozivamo cerkvene voditelje in pastore, da vse verujoče opremijo s pogumom in orodji za sporočanje resnice, tako da jo bo mogoče uporabiti v okoliščinah družbene vsakdanjosti in pri tem zajeti vse vidike kulture, v kateri živimo.

3. Resnica in delovno mesto

Sveto pismo nam kaže Božjo resnico o človekovem delu kot o enem izmed Božjih dobrih namenov v stvarstvu. Celoto našega delovnega življenja umešča v sfero krščanskega delovanja, s tem ko Bogu služimo v različnih poklicih. V nasprotju s tem pa je razmišljanje in delovanje Cerkve prežeta lažnivost »delitve na sveto in posvetno«. Ta delitev pravi, da versko delovanje Bogu pripada, druge dejavnosti pa ne. Večina kristjanov preživi večino časa na delu, o katerem menijo, da ima le malo duhovne vrednosti (tako imenovano posvetno delo). Toda Bog je Gospod *vsega* življenja. »Kar koli že delate, delajte iz srca, kot da delate za Gospoda, ne za ljudi,«⁵⁸ je Pavel pisal sužnjem v poganskih službah.

Kljub velikanski priložnosti za evangelizacijo in preobraževanje na delovnem mestu, kjer imajo odrasli kristjani največ stikov z nekristjani, ima le malo cerkva vizijo, da bi svoje ljudi usposobile za izkoriščanje te priložnosti. Dela samega po sebi ne pojmujejo kot svetopisemsko in pomembno samo po sebi; podobno tudi ne podrejamo celovitosti življenja Kristusovemu gospostvu.

- a) To delitev dela na »sveto in posvetno« štejejo za eno največjih ovir za mobilizacijo vsega Božjega ljudstva v Božjem poslanstvu, zato pozivamo kristjane po vsem svetu, naj zavrnejo njene nesvetopisemske predpostavke in se uprejo njenim škodljivim učinkom. Zavračamo težnjo, da bi na krščansko delovanje in poslanstvo (lokalno in medkulturno) gledali predvsem kot na zaposlitev poklicnih cerkvenih uslužbencev in misijonarjev; ti so namreč le neznamenit delež celotnega Kristusovega telesa.
- b) Spodbujamo vse verujoče, naj sprejmejo in potrdijo svoje lastno vsakodnevno krščansko delovanje in poslanstvo, kamor koli že jih je Bog poklical na delo. Pozivamo pastore in cerkvene voditelje, naj ljudi podprejo pri takem delovanju – v skupnosti in na delovnem mestu – ter naj »svete [...] usposobijo za delo služenja« na vseh področjih življenja.
- c) Potrebujemo močno prizadevanje, da usposobimo vse Božje ljudstvo, da bi pridobivalo in vzgajalo učence v celovitosti življenja, kar pomeni živeti, razmišljati, delati in govoriti v skladu s svetopisemskim svetovnim

nazorom in z učinkovitostjo poslanstva povsod in v vseh okoliščinah vsakodnevnega življenja in dela.

Kristjani, večji najrazličnejših spretnosti, obrti, poklicev in dejavnosti, lahko pogosto potujejo v kraje, kamor tradicionalni snovalci cerkva in evangelisti ne morejo. Kar ti »izdelovalci šotorov«⁵⁹ in poslovneži počnejo pri svojem delu, je treba ovrednotiti kot vidik krščanskega delovanja lokalnih cerkva.

- c) Spodbujamo cerkvene voditelje, da razumejo strateški vpliv krščanskega delovanja na delovnem mestu ter da mobilizirajo, usposablajo in razpošiljajo člane svojih cerkva kot misijonarje na delovna mesta tako na domačih tleh kot v deželah, zaprtih za tradicionalne oblike evangelijskega pričevanja.
- d) Spodbujamo voditelje misijonarskih organizacij, da »izdelovalce šotorov« popolnoma vključijo v globalno strategijo poslanstva.

4. Resnica in globalizirani mediji

Zavezujemo se, da bomo obnovili kritično in ustvarjalno delovanje na področju medijev in tehnologije v okviru prizadevanja, da bi prikazali tehtnost Kristusove resnice v naši medijski kulturi. To moramo storiti kot Božji poslaniki resnice, milosti, ljubezni, miru in pravičnosti.

Glede tega prepoznavamo naslednje velike potrebe:

- a) *Medijska ozaveščenost*: pomagati ljudem, da razvijejo bolj kritično ozaveščenost glede sporočil, ki jih prejemajo, in svetovnega nazora v ozadju. Mediji so lahko neopredeljeni in včasih evangelijski prijazni. Vendar objavljajo tudi pornografijo, sporočila nasilja in pohlepa. Spodbujamo pastore in cerkve, da se s temi vprašanji odkrito spoprimejo ter da verujoče učijo in vodijo v odporu proti takim pritiskom in skušnjavam.
- b) *Medijska prisotnost*: usposobiti pristne in verodostojne krščanske vzornike in medijske osebnosti, da se bodo pojavljali v splošnih informativnih in zabavnih medijih, ter poudarjati, da so ti poklici pomembni, saj so lahko odlično orodje delovanja za Kristusa.

- c) *Medijsko krščansko delovanje*: razviti ustvarjalno, kombinirano in interaktivno uporabo »tradicionalnih«, »starih« in »novih« medijev, da bi sporočali evangelij Jezusa Kristusa v kontekstu celostnega svetopisemskega svetovnega nazora.

5. Resnica in umetnost v poslanstvu

Človek ima dar ustvarjalnosti, ker je ustvarjen po Božji podobi. Umetnost v svojih številnih oblikah je sestavni del tega, kar počnemo kot ljudje, in lahko odseva delček Božje lepote in resnice. Umetniki – v najboljšem, kar premorejo – so pripovedovalci resnice, in tako je umetnost pomemben način sporočanja resnice evangelija. Gledališka igra, ples, zgodba, glasba in podoba lahko izrazijo stvarnost naše ranjenosti, pa tudi naše upanje, ki je osredinjeno v evangelijski: da bo namreč vse obnovljeno.

V svetu poslanstva je umetnost neizkoriščen vir. Dejavno spodbujamo k večjemu udejstvovanju kristjanov v umetnosti.

Želimo, da bi Cerkev v vseh kulturah odločno gojila umetnost kot kontekst poslanstva, s tem da:

1. privede umetnost v življenje skupnosti verujočih kot veljavno in dragoceno sestavino našega klica k pridobivanju in vzgajanju učencev;
2. podpira umetniško nadarjene, posebno sestre in brate v Kristusu, da bi lahko v svojem delu uspevali;
3. omogoči, da je umetnost gostoljubno okolje za spoznavanje in priznavanje bližnjega in tujca;
4. spoštuje kulturne različnosti in ceni umetniški izraz vsake posamezne etnije.

6. Resnica in nove tehnologije

Naš čas na splošno velja za »biotehnološko stoletje«. Napredek je očiten v vseh nastajajočih tehnologijah (biotehnologija, informacijska/digitalna tehnologija, nanotehnologija, virtualna resničnost, umetna inteligenca in robotika). To ima globoke posledice za Cerkev in za poslanstvo, posebno v zvezi s svetopisemsko

resnico o tem, kaj pomeni biti človek. Spodbujati moramo pristno krščansko odzivanje in praktično delovanje v območju javne politike ter s tem zagotavljati, da se tehnologija ne bo zlorabljala za manipuliranje, izkrivljanje in uničevanje, temveč bo pripomogla k ohranjanju in boljšemu uresničevanju človeškosti nas ljudi kot tistih, ki jih je Bog ustvaril po svoji podobi. Zato pozivamo:

- a) voditelje lokalnih cerkva, naj opogumljajo in podpirajo ter se posvetujejo s tistimi člani skupnosti, ki se poklicno udeležujejo v znanosti, tehnologiji, zdravstvu in politiki; ozaveščajo teološko izobražene študente o potrebi po udeleževanju kristjanov na področjih javnega življenja;
- b) teološke izobraževalne ustanove, naj ta področja vključujejo v svoje študijske programe, da bodo prihodnji cerkveni voditelji in teološki izobraževalci sposobni razvijati utemeljeno, z dejstvi podprto krščansko kritiko novih tehnologij;
- c) teologe in kristjane v vladnih ustanovah, v poslovnem svetu, v akademskem svetu in na tehničnih področjih, naj oblikujejo nacionalne ali regionalne »možganske truste« ali partnerstva, ki se bodo ukvarjala z novimi tehnologijami in vplivala na oblikovanje javne politike s svetopisemskim in relevantnim pristopom;
- č) vse lokalne krščanske skupnosti, naj izkazujejo spoštovanje do edinstvenega dostojanstva in svetosti človeškega življenja s praktično in celostno skrbjo, ki združuje telesni, čustveni, odnosni in duhovni vidik naše ustvarjene človeškosti.

7. Resnica in javni prostor

Med seboj trdno povezana javna področja oblasti, gospodarstva in izobraževanja močno vplivajo na vrednote vsakega naroda in v človeškem smislu opredeljujejo svobodo Cerkve.

- a) Spodbujamo Kristusove privrženice, naj bodo dejavni na teh področjih, tako v javnih službah ali kot zasebni podjetniki, in tako sooblikujejo družbene vrednote in vplivajo na javno razpravo. Spodbujamo podporo kristocentričnim šolam in univerzam, ki so zavezane akademski odličnosti in svetopisemski resnici.

- b) Sveto pismo obsoja korupcijo. Korupcija spodjeda ekonomski razvoj, kvari pošteno odločanje in uničuje družbeno povezanost. Noben narod ni prost korupcije. Pozivamo kristjane na delovnih mestih, posebej mlade podjetnike, naj ustvarjalno razmišljajo, kako bi se najbolje zoperstavili tej družbeni nadlogi.
- c) Spodbujamo mlade krščanske intelektualce, da premislijo o dolgoročni karieri na posvetni univerzi, kjer bi poučevali in razvijali svojo stroko v luči svetopisemskega svetovnega nazora ter tako vplivali na svoje strokovno področje. Vloge univerze nikakor ne smemo zapostaviti.⁶⁰

II. B) Gradimo Kristusov mir v svojem razdeljenem in ranjenem svetu

1. Mir, ki ga je ustvaril Kristus

Sprava z Bogom je neločljiva od naše medsebojne sprave. Kristus, ki je naš mir, je ustvaril mir prek križa in oznanjal mir razdeljenemu svetu Judov in poganov. Edinost Božjega ljudstva je dejstvo (»on [...] je iz obeh napravil eno«) in hkrati ukaz (»Prizadevajte si, da ohranite edinost Duha z vezjo miru«). Božji načrt za združitev celotnega stvarstva v Kristusu je oblikovan po vzoru etnične sprave Božjega novega človeštva. Taka je moč evangelija, kakor je bilo obljubljeno Abrahamu.⁶¹

Judom sicer Božje zaveze in obljube niso bile tuje (to namreč Pavel pravi o poganih), pa vendar trdimo, da Judje potrebujejo spravo z Bogom po maziljencu Jezusu. V grehu ni razlike med Judi in pogani, je rekel Pavel; in tudi v odrešenju ni razlike. Edino v križu in prek križa lahko imajo oboji dostop do Boga Očetu po enem Duhu.⁶²

- a) Še naprej torej močno poudarjamo potrebo, da celotna Cerkev judovskemu ljudstvu sporoča dobro novico o Jezusu kot Mesiju, Gospodu in Odrešeniku. V duhu Pisma Rimljanom 14–15 spodbujamo verujoče iz poganskih narodov, da sprejmejo in opogumljajo mesijanske judovske kristjane ter zanje molijo kot pričevalci lastnemu ljudstvu.

Sprava z Bogom in drug z drugim je tudi temelj in motivacija za iskanje pravičnosti, ki jo zahteva Bog in brez katere, kakor Bog pravi, ne more biti miru. Resnična in trajna sprava zahteva priznanje preteklega in sedanjega greha, kesanje pred Bogom, priznanje pred prizadetim ter prizadevanje za odpuščanje in prejemanje odpuščanja. Vključuje tudi zavezo Cerkve, da si bo prizadevala za pravico in po potrebi odškodnino za tiste, ki sta jih prizadela nasilje in zatiranje.

- b) Hrepenimo, da bi videli Kristusovo Cerkev po vsem svetu oziroma tiste, ki so spravljani z Bogom, dejansko živeti spravljene med seboj ter posvečene nalogi in naporu za svetopisemsko mirovništvo v Kristusovem imenu.

2. Kristusov mir v etničnih konfliktih

Etnična raznolikost je dar in Božji načrt v stvarstvu.⁶³ Popačena je zaradi človekovega greha in napuha, posledica pa so zmešnjava, prepiri, nasilje in vojne med narodi. Vendar bo etnična raznolikost ohranjena v novem stvarstvu, ko se bodo ljudje iz vseh narodov, plemen, etnij in jezikov zbrali kot eno odkupljeno Božje ljudstvo.⁶⁴ Priznavamo, da etnične identitete pogosto ne jemljemo in vrednotimo tako resno, kot jo jemlje in vrednoti Sveto pismo v stvarstvu in odrešenju. Ne spoštujemo etnične identitete drugih in ni nam mar za globoke rane, ki jih tako dolgotrajno nespoštovanje povzroča.

- a) Pozivamo pastore in cerkvene voditelje, naj učijo svetopisemsko resnico o etnični raznolikosti. Pozitivno moramo obravnavati etnično identiteto vseh članov Cerkve. Vendar moramo tudi pokazati, kako je naša etnična zavest popačena zaradi greha, in verujoče učiti, da so prek križa vse naše etnične identitete podrejene odrešeni identiteti nas ljudi kot novega človeštva v Kristusu.

Žalostni in osramočeni priznavamo sokrivdo kristjanov v nekaterih izmed najbolj uničujočih kontekstov etničnega nasilja in zatiranja; kot tudi obžalovanja vredni molk velikih segmentov Cerkve ob takih navzkrižjih. Taki konteksti vključujejo zgodovino in zapuščino rasizma in zaslužnjevanja temnopoltih; holokavst nad Judi; apartheid; etnično čiščenje; sektaško nasilje med kristjani; iztrebljanje domorodnih populacij; medversko, poli-

tično in etnično nasilje; trpljenje Palestinev; kastno zatiranje; plemenski genocid. Kristjani, ki s svojim delovanjem ali nedelovanjem prispevajo k ranjenosti sveta, resno spodkopavajo naše pričevanje za evangelij miru.

- b) Zatorej zavoljo evangelija žalujemo in pozivamo h kesanju kristjane, ki so sodelovali pri etničnem nasilju, krivičnosti ali zatiranju; pozivamo tudi h kesanju zaradi vseh tistih številnih situacij, v katerih so kristjani sokrivi za tako zlo, ker bodisi molčijo, so brezbržni ali navidezno neopredeljeni ali ker svoje ravnanje utemeljujejo z zmotno teologijo.

Če evangelij ni globoko ukoreninjen v kontekstu, če ne preizprašuje in preobraža temeljnih svetovnih nazorov in sistemov nepravčnosti, potem ljudje, ko pridejo zli dnevi, krščansko zvestobo odvržejo kakor odvečen plašč in se vrnejo k neprerojenim zvestobam in dejanjem. Evangelizacija brez pridobivanja in vzgajanja učencev ter prebujenje brez radikalne pokorščine Kristusovim zapovedim nista samo pomanjkljiva, temveč tudi nevarna.

Hrepenimo po dnevu, ko bo Cerkev najvidnejši in najsvetlejši zgled etnične sprave na svetu in najdejavnjša svetovna zagovornica za razrešitev navzkrižij.

Tako hrepenenje, utemeljeno v evangeliju, nas poziva, da:

- c) *sprejmemo polnost spravne moči evangelija in jo temu ustrezno poučujemo.* To vključuje polno svetopisemsko razumevanje sprave: da Jezus na križu ni samo nosil naših grehov, da bi nas spravil z Bogom, temveč je tudi uničil našo sovražnost, da bi nas spravil med seboj;
- č) *sprejmemo pravni življenjski slog.* V praksi se to kaže, kadar kristjani:
1. odpuščajo preganjalcem, hkrati pa si upajo terjati pravico za druge;
 2. pomagajo bližnjim »z druge strani« navzkrižja in jih gostoljubno sprejmejo, pri čemer prevzamejo pobudo za premagovanje ovir do sprave;
 3. še naprej pričujejo za Kristusa tudi sredi nasilja ter so pripravljene raje trpeti in celo umreti, kot da bi podpirali uničevanje in maščevanje;

4. sodelujejo v dolgoročnem zdravljenju ran po navzkrižjih ter omogočajo, da je Cerkev varno zatočišče in kraj ozdravljenja za vse, vključno s prejšnjimi sovražniki;
- d) *smo svetilniki in prinašalci upanja*. Pričujemo za Boga, ki je v Kristusu spravil svet s seboj. Izključno v imenu Kristusa ter v zmagi njegovega križa in vstajenja imamo oblast, da se spoprimemo z demonskimi silami zla, ki povečujejo navzkrižje med ljudmi, ter moč, da delujemo za njegovo pravno ljubezen in mir.

3. Kristusov mir za uboge in zatirane

Svetopisemski temelj za našo zavezo, da si bomo prizadevali za pravičnost in *šalóm* za zatirane in revne, je povzet v *Capetownski veroizpovedi* v poglavju 7 c. Na tem temelju hrepenimo po učinkovitejšem krščanskem delovanju na naslednjih problematičnih področjih.

Suženjstvo in trgovina z ljudmi

Danes na svetu živi v suženjstvu več ljudi (ocena je 27 milijonov) kot pred 200 leti, ko se je Wilberforce bojeval za odpravo čezmorske trgovine s sužnji. Po ocenah je samo v Indiji 15 milijonov zaslužjenih otrok. Kastni sistem zatira skupine ljudi nizkih kast in izključuje dalite. Žal pa je krščanska Cerkev marsikje sama okužena z enakimi oblikami diskriminacije. Globalna Cerkev mora enotno povzdigniti glas proti tem najstarejšim oblikam suženjstva na svetu. Toda če naj bi bila taka globalna obramba pristna, mora Cerkev zavrniti vse oblike neenakosti in diskriminacije znotraj sebe.

Doslej najboljše migracije so v današnjem svetu iz različnih vzrokov privedle do trgovine z ljudmi na vseh celinah; izjemno razširjeno je zaslužnjevanje žensk in otrok v trgovanju s spolnostjo ter zloraba otrok v prisilnem delu ali vojaškem rekrutiranju.

- a) Vstanimo kot Cerkev po vsem svetu in se bojujmo proti zlu trgovine z ljudmi; preroško spregovorimo in delujemo za »osvobajanje jetnikov«. To mora vključevati tudi obravnavo družbenih, ekonomskih in političnih dejavnikov, ki tako trgovino omogočajo. Sužnji sveta kličejo

globalno Kristusovo Cerkev: »Osvobodite naše otroke. Osvobodite naše ženske. Bodite naš glas. Pokažite nam novo družbo, ki jo je obljubil Jezus.«

Revščina

Sprejemamo pričevanje vsega Svetega pisma, kakor nam razodeva Božjo željo tako po sistemski ekonomski pravičnosti kot tudi po osebnem sočutju, spoštovanju in darežljivosti do revnih in do ljudi v stiski. Veselimo se, da je obsežni svetopisemski nauk zdaj bolje vključen v našo misijonsko strategijo in prakso; tako je bilo tudi v prvi Cerkvi in pri apostolu Pavlu.⁶⁵

Skladno s tem torej:

- b) prepoznamo veliko priložnost za lokalne cerkve in globalno Cerkev, o kateri govori dokument *Millennium Development Goals (Razvojni cilji tisočletja)*. Pozivamo cerkve, naj se za te cilje zavzamejo pred oblastmi ter si prizadevajo za njihovo uresničitev (kot npr. *Micah Challenge*, gl. <http://www.micahchallenge.org/>);
- c) pogumno priznajmo, da svet ne more obravnavati, kaj šele rešiti problema revščine, ne da bi se lotil čezmernega bogatenja in pohlepa. Evangelij izpodbija malikovanje pobesnelega potrošništva. Kot služabniki Boga, in ne mamona, smo poklicani k spoznanju, da pohlep ohranja revščino, in k odpovedi pohlepu. Hkrati pa se veselimo, da evangelij v svojem klicu h kesanju vključuje bogate in jih poziva, naj se pridružijo skupnosti tistih, ki jih je preobrazila odpuščajoča milost.

4. Kristusov mir za invalide

Invalidi so ena izmed najštevilnejših manjšin v svetu. Po ocenah število invalidov presega 600 milijonov. Večina jih živi v najmanj razvitih deželah in so najrevnejši med revnimi. Čeprav je telesna ali duševna oviranost invalidov del njihovega vsakdanjega izkustva, je večina invalidov onespobljena tudi zaradi družbenih stališč, krivičnosti in težkega dostopa do dobrin. Služenje invalidom se ne neha pri zdravstveni oskrbi in socialnem varstvu, saj zajema tudi boj – skupaj s tistimi, ki skrbijo za invalide in njihove družine – za vklju-

čenost in enakost tako v družbi kot v Cerkvi. Bog nas poziva k vzajemnemu prijateljstvu, spoštovanju, ljubezni in pravičnosti.

- a) Vstanimo kot kristjani po vsem svetu in zavrnimo kulturne stereotipe, kakor je zapisal apostol Pavel: »Zato odslej nikogar več ne poznamo po mesu.«⁶⁶ Ustvarjeni po Božji podobi, imamo vsi darove, ki jih lahko Bog uporabi pri svojem delu. Zavezuje se tako delovanju v dobro invalidov kot tudi sprejemanju tega, kar lahko oni s svojim delovanjem ponudijo nam.
- b) Spodbujamo Cerkev in vodje misijonarskih organizacij, da ne razmišljajo samo o delovanju *med* invalidi, temveč da prepoznavajo, potrjujejo in omogočajo misijonski poziv verujočim invalidom samim kot udom Kristusovega telesa.
- c) Žalostni smo, ker je toliko invalidov deležnih pripomb, da je njihova invalidnost posledica njihovega osebnega greha, pomanjkanja vere ali nepripravljenosti za ozdravljenje. Zanimamo, da bi Sveto pismo učilo kaj takega kot univerzalno resnico.⁶⁷ Tak lažni nauk je pastoralno brezčuten in duhovno destruktiven; invalidom nalaga breme krivde in razočaranih upov poleg drugih ovir, s katerimi se že tako spoprijemajo.
- č) Zavezuje se, da bomo svoje cerkve spremenili v prostor sprejetosti in enakosti za invalide ter da se bomo skupaj z njimi bojevali proti predsodkom in zagovarjali njihove potrebe v širši družbi.

5. Kristusov mir za ljudi s HIV

HIV in aids sta za mnoge narode velika preglavica. S HIV je okuženih na milijone ljudi, vključno z mnogimi v naših cerkvah; milijoni otrok so zaradi aidsa osiroteli. Bog nas kliče, da odražamo njegovo globoko ljubezen in sočutje do vseh okuženih in prizadetih ter da storimo vse za reševanje življenj. Prepričani smo, da so Jezusovi nauki in zgled pa tudi preoblikujoča moč njegovega križa in vstajenja osrednjega pomena v celostnem evangelijskem odzivu na HIV in aids, odzivu, kakršnega naš svet tako nujno potrebuje.

- a) Zavračamo vsakršno obsojanje, stigmatiziranje in diskriminiranje ljudi s HIV in aidsom ter sovražnost do njih. Tako početje je greh in sra-

mota v Kristusovem telesu. Vsi smo namreč grešili in smo ostali brez Božje slave; odrešeni smo samo po milosti. Zato bi morali biti počasni pri obsojanju, hitri za pomoč in odpuščanje. Žalostno in sočutno tudi ugotavljamo, da se marsikdo s HIV ne okuži po lastni krivdi in pogosto med negovanjem drugih.

- b) Hrepenimo, da bi vsi pastori postali zgled spolne čistosti in zvestobe, kakor je naročil Pavel, ter da bi jasno in vztrajno učili, da je izključni prostor za spolno zvezo zakonska zveza. To je potrebno ne samo zato, ker je tak svetopisemski nauk, temveč zato, ker je razširjenost sočasnih spolnih partnerstev zunaj zakona eden glavnih dejavnikov naglega širjenja HIV v najbolj prizadetih deželah.
- c) Kot globalna Cerkev odgovorimo na ta izziv v Kristusovem imenu in v moči Svetega Duha. Priskočimo na pomoč bratom in sestram na območjih, ki so najbolj prizadeta s HIV in aidsom, in sicer s praktično podporo, sočutno skrbjo (vključno s skrbjo za vdove in sirote), socialnim in političnim zagovorništvom, izobraževalnimi programi (posebej tistimi za opolnomočenje žensk) ter učinkovitimi preventivnimi strategijami, primernimi za lokalne okoliščine. Zavezuje se takemu nujnemu delovanju kot sestavini celostnega poslanstva Cerkve.

6. Kristusov mir za njegovo trpeče stvarstvo

Naše svetopisemsko pooblastilo v zvezi z Božjim stvarstvom je opisano v *Capetownski veroizpovedi* v poglavju 7 a. Vsi ljudje morajo biti oskrbniki bogatega izobilja dobrega Božjega stvarstva. Pooblaščenim smo, da s pooboženo oblastjo uporabljamo stvarstvo v korist človeške blaginje in potreb, na primer v kmetijstvu, ribištvu, rudarstvu, energetiki, strojništvu, gradbeništvu, trgovini, medicini. Zaukazano nam je tudi, da pri tem skrbimo za zemljo in vsa njena bitja, saj zemlja pripada Bogu, ne nam. To delamo za voljo Gospoda Jezusa Kristusa, ki je stvarnik, lastnik, vzdrževalec, odkupitelj in dedič vsega stvarstva.

Žalostimo se nad vsesplošno zlorabo in uničevanjem zemeljskih virov, vključno z njeno biotsko raznovrstnostjo. Verjetno je trenutno najresnejši

in najnujnejši izziv, s katerim se spoprijema fizični svet, grožnja podnebnih sprememb. Te bodo nesorazmerno vplivale na prebivalce v revnejših deželah, saj bodo podnebne skrajnosti tam najresnejše in bo tam tudi prilagajanje nanje komaj možno. Svetovno revščino in podnebne spremembe je treba obravnavati skupaj in enako nujno.

Kristjane po vsem svetu spodbujamo:

- a) naj spremenijo življenjski slog in se odpovejo potrošniškim navadam, ki škodujejo naravi in onesnažujejo okolje;
- b) naj z zakonitimi sredstvi prepričujejo oblasti, da pri vprašanih uničevanja okolja in potencialnih klimatskih sprememb postavijo moralne imperitive nad politične interese;
- c) naj prepoznajo in spodbujajo misijonsko poklicanost kristjanov, ki se ukvarjajo s pravilnim izkoriščanjem zemeljskih virov za človekove potrebe in blagostanje v poljedelstvu, industriji in medicini, pa tudi kristjanov, ki se ukvarjajo z varovanjem in obnovo habitatov in vrst na Zemlji prek naravovarstva in zagovorništva. Oboji imajo isti cilj, kajti oboji služijo istemu Stvarniku, Skrbniku in Odkupitelju.

II. C) Življenje Kristusove ljubezni med ljudmi drugih ver

1. Zapoved »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« vključuje ljudi drugih ver

V luči izjav *Capetownske veroizpovedi* v poglavju 7 d se kot učenci Jezusa Kristusa odzivamo svoji vzvišeni poklicanosti, da na ljudi drugih ver gledamo kot na svoje bližnje v svetopisemskem smislu. Oni so ljudje, ustvarjeni po Božji podobi, ljudje, ki jih Bog ljubi in za katerih grehe je Kristus umrl. Prizadevamo si ne samo, da bi jih mi sami videli kot bližnje, temveč da bi bili tudi poslušni Kristusovemu nauku s tem, da smo mi njihovi bližnji. Poklicani smo, da bi bili prijazni, a ne naivni; budni, a ne lahkoverni; pozorni na kakršne koli morebitne nevarnosti, a ne podložni strahu.

Poklicani smo, da širimo veselo oznanilo z evangelizacijo, hkrati pa se ne spuščamo v neumestno spreobračanje. *Evangelizacija*, ki vključuje prepričljive racionalne argumente in sledi zgledu apostola Pavla, pomeni »iskreno in odkrito oznanjevanje evangelija, tako da je poslušalcem povsem prepuščeno, da se glede evangelija odločijo sami. Želimo biti tankočutni do ljudi drugih ver in zavračamo vsakršen pristop, s katerim se poskuša spreobrnitev izsiliti.«⁶⁸ V nasprotju s tem pa je *spreobračanje* prepričevanje drugega, da naj postane »eden izmed nas«, »sprejme našo vero« ali se »pridruži naši denominaciji«.

- a) Zavezuje se, da bomo v vsej svoji evangelizaciji dosledno etični. Naše pričevanje naj bo zaznamovano »s krotkostjo in strahospoštovanjem, iz dobre vesti«. ⁶⁹ Zato zavračamo vsakršno vsiljivo, neetično, zavajajočo in nespoštljivo obliko pričevanja.
- b) V imenu Boga ljubezni se kesamo svojega neuspešnega prizadevanja za prijateljstvo z muslimani, hindujci, budisti in verujočimi drugih verskih ozadij. V duhu Jezusa Kristusa bomo prevzeli pobudo v izkazovanju ljubezni, dobrohotnosti in gostoljubnosti do njih.
- c) V imenu Boga resnice zavračamo širjenje laži in smešenje drugih verstev ter se odpovedujemo in upiramo rasističnim predsodkom, sovraštvu in strahu, ki jih netijo množični mediji in politična retorika.
- č) V imenu Boga miru zavračamo pot nasilja in maščevanja v vseh svojih zadevah, povezanih z ljudmi drugih ver, celo če bomo nasilno napadeni.
- d) Podpiramo javni dialog z ljudmi drugih ver, kakor je Pavel razpravljal z Judi in pogani v sinagogah in v javnosti. Kot legitimen del krščanskega poslanstva tak dialog združuje zaupanje v Kristusovo edinstvenost in resnico evangelija s spoštljivim poslušanjem drugih.

2. Kristusova ljubezen nas poziva k trpljenju in včasih tudi smrti za evangelij

Trpljenje je lahko v našem misijonarskem delu prič za Kristusa potrebno, kot je bilo za njegove apostole in za preroke Stare zaveze.⁷⁰ Pripravljenost trpeti je preizkus pristnosti našega poslanstva. Bog lahko izkoristi trpljenje, prega-

njanje in mučeništvo za napredek svojega poslanstva. »Mučeništvo je oblika pričevanja, ki ga je Jezus obljubil kot posebno čast.«⁷¹ Številni kristjani, ki živijo v udobju in blaginji, so potrebni tega, da ponovno slišijo Kristusov klic, naj bodo pripravljeni zanj trpeti. Veliko drugih kristjanov namreč s trpljenjem plačuje ceno pričevanja za Jezusa Kristusa v versko sovražnem okolju. Oni so morda doživeli mučeništvo svojih dragih ali sami trpijo preganjanje in mučenje zaradi svoje poslušne zvestobe, a kljub temu še naprej ljubijo tiste, ki so jih tako zelo prizadeli.

Slišimo pričevanja tistih, ki trpijo za evangelij, in se jih spominjamo v solzah in molitvi. Skupaj z njimi molimo za milost in pogum, da bi »ljubili svoje sovražnike«, kakor nam je naročil Kristus. Molimo, da bi evangelij obrodil sad v krajih, sovražnih do Kristusovih glasnikov. Ko se upravičeno žalostimo za tiste, ki trpijo, se spominjamo tudi brezmejne Božje žalosti nad tistimi, ki se upirajo njegovi ljubezni, evangeliju in služabnikom ter jih zavračajo. Hrepenimo, da bi se ti ljudje pokesali in bi jim bilo odpuščeno ter da bi našli radost v spravi z Bogom.

3. Dejavna ljubezen uteleša evangelij milosti in zanj pridobiva druge

Za Boga smo »blag Kristusov vonj«.⁷² Poklicani smo, naj živimo in služimo med ljudmi drugih ver tako, da bosta naše življenje in služenje povsem prežeta z blagim vonjem Božje milosti in bodo lahko zato drugi zavonjali Kristusa ter okusili in spoznali Božjo dobroto. Zaradi take poosebljene ljubezni bo evangelij privlačen v vseh kulturnih in verskih okoljih. Kadar kristjani ljubijo ljudi drugih ver s srčnim načinom življenja in z dejanji služenja, poosebljajo preoblikujočo Božjo milost.

Kulturam, v katerih vlada kodeks časti ter sta sramota in maščevanje združena z verskim legalizmom, je pojem milosti tuj. V teh okoliščinah se o Božji ranljivi, samodarujoči ljubezni ne razpravlja; velja kot preveč tuja, celo odbijajoča. Tam se naokus milosti privajajo dolgo in v majhnih odmerkih, in to le tisti, ki so dovolj lačni in si jo drznejo okusiti. Sčasoma Kristusov vonj prežame vse, česar se njegovi privrženci dotaknejo.

Želimo si, da bi Bog dal več moških in žensk milosti, ki se bodo dolgoročno zavezali, da bodo živeli, ljubili in služili v težkih okoljih, kjer prevladujejo druga verstva, ter prinašali okus in vonj milosti Jezusa Kristusa v kulture, v katerih tako početje ni dobrodošlo ali je celo nevarno. Zato sta potrebni potrpežljivost in vztrajnost, včasih vseživljenjski, včasih do smrti.

4. Ljubezen spoštuje raznovrstnost pridobivanja in vzgajanja učencev

Znotraj številnih verstev se najdejo tako imenovana »insajderska gibanja«. To so skupine ljudi, ki zdaj verujejo v Jezusa Kristusa kot svojega Boga in Odrešenika. Zbrani okoli Jezusa in Svetega pisma se srečujejo v majhnih skupinah zaradi občestvenega druženja, poučevanja, čaščenja in molitve. Obenem pa družbeno in kulturno živijo znotraj skupnosti, v katerih so bili rojeni, in ohranjajo nekatere elemente verske prakse teh skupnosti. To je kompleksen pojav in glede tega, kako se nanj odzvati, je veliko nesoglasij. Nekateri taka gibanja priporočajo, drugi opozarjajo na nevarnost sinkretizma. To nevarnost je sicer mogoče zaznati med kristjani vsepovsod, saj izpovedujemo vero znotraj svojih kultur. Izogibati se moramo težnji, da bi, kadar vidimo za nas nepričakovano ali nenavadno Božje delovanje, to prenašali bodisi nekritično sprejeli bodisi nekritično obsodili.

V duhu Barnaba, ki je ob prihodu v Antiohijo »videl Božjo milost« ter »se je razveselil in spodbujal vse, naj z vsem srcem ostanejo zvesti Gospodu,«⁷³ prosimo vse tiste, ki se ukvarjajo s tem vprašanjem:

1. naj imajo za svoje glavno vodilo apostolsko odločitev in prakso: »ne smemo delati težav tistim poganom, ki se spreobračajo k Bogu«;⁷⁴
2. naj bodo ponižni, potrpežljivi in prijazni pri prepoznavanju raznovrstnosti nazorov ter naj se pogovarjajo brez ostrine in vzajemnega obsojanja.⁷⁵

5. Ljubezen seže do razkropljenih ljudstev

Ljudje se danes selijo kot še nikoli doslej. Migracija je eden izmed velikih globalnih pojavov našega časa. Po ocenah živi zunaj svojih matičnih dežel, prostovoljno ali neprostovoljno, 200 milijonov ljudi. Izraz diaspora pomeni ljudi, ki so se iz katerega koli vzroka izselili iz svojih matičnih dežel. V diaspori živi nešteto ljudi različnih verskih ozadij, vključno s kristjani: ekonomski migranti, ki iščejo delo; ljudje, preseljeni zaradi vojne ali naravnih nesreč; begunci in prosilci za azil; žrtve etničnega čiščenja; ljudje na begu pred verskim nasiljem in preganjanjem; lačni zaradi suše, poplav ali vojne; žrtve ruralne revščine, ki se selijo v mesta. Prepričani smo, da je sodobna migracija pod suverenim namenom Božjega poslanstva, ne da bi ob tem prezrli zlo in trpljenje, ki jo lahko spremljata.⁷⁶

- a) Spodbujamo Cerkev in voditelje misijonarskih organizacij, da pri strateškem načrtovanju, načrtnem usposabljanju in kadrovanju tistih, ki so poklicani k delovanju med razseljenimi osebami, prepoznavajo misijonske priložnosti, ki izhajajo iz globalne migracije in skupnosti v izseljenstvu, ter se nanje odzivajo.
- b) Spodbujamo kristjane v deželah, ki gostijo priseljske skupnosti drugih verskih ozadij, da njihovim članom, morda v nasprotju s prevladujočo kulturo lastne dežele, v besedi in dejanju pričujejo o Kristusovi ljubezni, in sicer s poslušnostjo daljnosežnim svetopisemskim zapovedim, da naj ljubijo tujce, se postavljajo zanje, obiskujejo zapornike, so gostoljubni, gradijo prijateljstva, vabijo druge v svoj dom, so jim v pomoč in na uslugo.⁷⁷
- c) Spodbujamo kristjane, ki so tudi sami izseljenci, naj prepoznajo Božjo roko tudi v okoliščinah, ki jih morda niso izbrali sami, in naj v deželah gostiteljicah izkoristijo vse priložnosti, ki jih Bog daje, za pričevanje za Kristusa v dobro teh dežel.⁷⁸ Če so v državi gostiteljici krščanske cerkve, pozivamo priseljske in domače cerkve, naj druga drugi prisluhnejo in se druga od druge učijo ter naj združijo prizadevanja, da bi z evangelijem dosegle vse segmente svojega naroda.

6. Ljubezen deluje za versko svobodo vseh ljudi

Potegovanje za človekove pravice vključno z obrambo verske svobode ni v neskladju s hojo za križem sredi preganjanja. Nobenega protislovja ni med tem, da smo osebno pripravljani trpeti zlorabo ali izgubo svojih lastnih pravic zavljo Jezusa, in tem, da smo zavezani zagovarjanju tistih, katerih pravice so kršene in zato nimajo besede. Razlikovati moramo tudi med zagovarjanjem pravic ljudi drugih ver in priznavanjem, da so njihova resničnostni prepričanja resnica. Lahko zagovarjamo pravico drugih, da verujejo in svoje verovanje prakticirajo, ne da bi vsebino tega verovanja priznavali kot resnico.

- a) Prizadevajmo si za versko svobodo vseh ljudi. To zahteva zagovarjanje verske svobode pred oblastmi v imenu kristjanov in ljudi drugih ver, ki so preganjani.
- b) Vestno izpolnujemo svetopisemski nauk, naj bomo dobri državljani, prizadevajmo si za blagostanje naroda, v katerem živimo, spoštujemo oblastnike in molimo zanje, plačujemo davke, delajmo dobro in trudimo se živeti miroljubno. Kristjan je poklican, naj se podredi državi, razen če država zapoveduje, kar Bog prepoveduje, oziroma prepoveduje, kar Bog zapoveduje. Če nas torej država sili v izbiro med zvestobo njej sami ali zvestobo Bogu, moramo reči NE državi, saj smo že rekli DA Jezusu Kristusu kot Gospodu.⁷⁹

Sredi vseh naših legitimnih prizadevanj za versko svobodo za vse ljudi pa še naprej najgloblje hrepenimo po tem, da bi vsi ljudje spoznali Gospoda Jezusa Kristusa, prostovoljno verovali vanj ter da bi bili odrešeni in bi prišli v Božje kraljestvo.

II. Č) Prepoznavanje Kristusove volje za evangelizacijo sveta

1. Nedosežena in nesodelujoča ljudstva

Božje srce hrepeni, da bi imeli vsi ljudje dostop do spoznanja Božje ljubezni in njegovega odrešilnega dela po Jezusu Kristusu. Z žalostjo in sramom

priznavamo, da je po svetu na tisoče skupin ljudi, ki jim krščansko pričevanje še ni omogočilo takega dostopa. To so *nedosežena* ljudstva v tem smislu, da med njimi ni zaznati verujočih in cerkva. Veliko ljudi je, s katerimi se še *nihče ne ukvarja*, oziroma trenutno ne poznamo nobene cerkve ali ustanove, ki bi jim vsaj poskušala posredovati evangelij. Dejansko je le majhen odstotek virov (človeških in materialnih) Cerkve usmerjen k najmanj doseženim ljudstvom. Po definiciji so to ljudstva, ki nas ne bodo povabila, naj jih obiščemo z veselo novico, saj o njej nič ne vedo. Vendar njihova prisotnost med nami v našem svetu, 2000 let po tem, ko nam je Jezus zapovedal, naj vse narode naredimo za njegove učence, ni samo graja zaradi naše neposlušnosti, ni samo oblika duhovne krivičnosti, temveč je tudi tih »makedonski klic«.

Vstanimo kot Cerkev po vsem svetu, da sprejmemo ta izziv, in:

- a) se pokesajmo svoje slepote za to, da so v našem svetu še vedno tako številna ljudstva, ki jih evangelij še ni dosegel, in da se tako malo zavedamo, kako nujno je oznaniti evangelij tudi njim;
- b) obnovimo svojo zavezo, da se bomo napotili k tistim, ki še niso slišali evangelija, preučevali njihov jezik in kulturo, med njimi živeli evangelij z resnično, živo ljubeznijo in s požrtvovalnim služenjem, jim posredovali luč in resnico Gospoda Jezusa Kristusa v besedi in dejanju ter tako po moči Svetega Duha v njih budili spoznanje osupljive Božje milosti;
- c) si za cilj postavimo odpravo svetopisemske nepismenosti v svetu, saj je Sveto pismo nepogrešljivo za evangelizacijo; zato moramo:
 1. pospešiti prevajanje Svetega pisma v jezike narodov, ki še nimajo prevedenega nobenega dela Božje besede;
 2. omogočiti, da bo sporočilo Svetega pisma široko dostopno po ustnem izročilu (gl. tudi sp. »Kulture ustnega izročila«);
- č) si za cilj postavimo odpravo nepoznavanja Svetega pisma v Cerkvi, saj Sveto pismo ostaja nepogrešljivo za oblikovanje verujočih v Kristusovo podobo.
 1. Želimo si, da bi vso Božjo Cerkev znova prevzelo prepričanje o osrednji vlogi poučevanja Svetega pisma za rast Cerkve v krščanskem delovanju, edinosti in zrelosti.⁸⁰ Veselimo se daru vseh tistih,

ki jih je Kristus dal Cerkvi kot pastorje-učitelje. Potrudili se bomo, da jih prepoznamo, ohrabrimo, usposobimo in podpremo v označevanju in poučevanju Božje besede. Pri tem pa moramo zavračati tak klerikalizem, ki delovanje Božje besede omejuje na peščico plačanih profesionalcev ali na formalno pridiganje s cerkvenih prižnic. Mnogi moški in ženske, ki so nedvomno nadarjeni za pastora-lo in poučevanje Božjega ljudstva, ta dar uresničujejo neformalno ali zunaj uradnih denominacijskih struktur, vendar z očitnim blagoslovom Božjega Duha. Tudi njim je treba priznavati veljavo, jih opogumljati in usposabljati za pravilno ravnanje z Božjo besedo.

2. Pospeševati moramo svetopisemsko pismenost pri generaciji, ki raje kot knjige uporablja digitalno komunikacijo, s tem da spodbujamo digitalne metode induktivnega svetopisemskega preučevanja; to pa naj bo enako poglobljeno kot preučevanje, ki za zdaj zahteva papir in pisala;

- d) evangelizacija naj bo v središču dometa vsega našega poslanstva, saj je evangelij izvir, vsebina in avtoriteta vseh v Svetem pismu utemeljenih poslanstev; vse naše početje naj bo utelešenje in izjava Božje ljubezni in milosti ter Božjega odrešenjskega dela po Jezusu Kristusu.

2. Kulture ustnega izročila

Večina svetovnega prebivalstva je nepismenega in se torej ne uči ali se ne more učiti s pomočjo pisnih virov. Več kot polovice teh evangelij še ni dosegel. Med njimi je po ocenah 350 milijonov ljudi, ki jim ni na voljo niti ena sama vrstica Svetega pisma v njihovem jeziku. Poleg teh »primarno ustno učečih se« je še veliko »sekundarno ustno učečih se«, namreč ljudi, ki so sicer pismeni, vendar se v današnji dobi porasta vizualnega učenja in prevlade vizualnega komuniciranja raje sporazumevajo ustno.

Ko prepoznavamo vprašanja ustnega sporočanja in jih poskušamo reševati, moramo torej:

- a) bolje izkoristiti metode ustnega posredovanja vsebin v programih pridobivanja in vzgajanja učencev, tudi med pismenimi kristjani;

- b) prednostno zagotoviti prevode Svetega pisma v zgodbah, namenjenega ustnemu posredovanju, v jezikih ljudstev, ki jih evangelij še ni dosegel;
- c) spodbujati misijonske organizacije, naj razvijajo strategije ustnega oznanjevanja, kot so snemanje in distribucija zvočnih posnetkov svetopisemskih zgodb za evangelizacijo, pridobivanje in vzgajanje učencev ter usposabljanje za vodenje skupaj z ustreznim usposabljanjem pionirskih evangelistov in snovalcev cerkva za ustno oznanjevanje; ti bi lahko uporabljali uspešne oralne in vizualne metode komunikacije za sporočanje cele svetopisemske zgodbe odrešenja, skupaj s pripovedovanjem zgodb, plesom, likovno umetnostjo, poezijo, petjem in gledališko igro;
- č) spodbujati krajevne cerkve na južni polobli, naj se posvetijo skupinam ljudi na svojih področjih, ki jih evangelij še ni dosegel, z ustnimi metodami, lastnimi njihovemu svetovnemu nazoru;
- d) spodbujati teološke ustanove, naj izdelajo učne programe za usposabljanje pastorjev in misijonarjev iz metod ustnega oznanjevanja.

3. Kristocentrični voditelji

Naglo rastoča Cerkev marsikje ostaja plitka in ranljiva, deloma zaradi pomanjkljive usposobljenosti voditeljev in deloma zato, ker mnogi zlorabljajo svoje položaje za posvetno moč, ugled ali osebno bogatenje. Zaradi tega Božje ljudstvo trpi, Kristus je osramočen in poslanstvo evangelija spodkopano. Pogosto predlagana prioriteta rešitev je usposabljanje voditeljev. Dejansko je na voljo vse več raznovrstnih programov za usposabljanje voditeljev, vendar težava ostaja, in sicer najverjetneje iz dveh razlogov.

Prvič, usposabljanje voditeljev, da bi bili pobožni in podobni Kristusu, je povsem napačno. Glede na Sveto pismo so namreč za vodenje poklicani samo tisti, katerih življenje že odraža osnovne značilnosti zrelega učenca.⁸¹ Danes je med voditelji mnogo takih, ki niso bili deležni duhovnega mentorstva; torej je treba tako mentorstvo vključiti v njihovo voditeljsko razvojno pot. Verjetno je tolikšna razširjenost posvetnega, nekristusovskega vodenja v globalni Cerkvi danes oči-

ten pokazatelj celih generacij slabega evangeliziranja, zanemarjanja naloge pridobivanja in vzgoje učencev ter plitve rasti. Odgovor na slabo vodenje ni le še več usposabljanja za *vodenje*, ampak boljše usposabljanje za *pridobivanje in vzgajanje učencev*. Voditelji morajo biti najprej učenci Jezusa Kristusa samega.

Drugič, nekateri programi za usposabljanje voditeljev se osredotočajo na znanje »v paketu«, na tehnike in spretnosti do te mere, da zanemarijo pomen pobožnega značaja. V nasprotju s tem pa morajo biti pristni krščanski voditelji podobni Kristusu v tem, da imajo srce služabnika; da so ponižni, poštene, čisti; da niso pohlepni; da so ljudje molitve; da se zanašajo na Božjega Duha; in da iskreno ljubijo ljudi. Poleg tega nekateri izobraževalni programi za voditelje ne zajemajo posebnega usposabljanja iz tiste ključne veščine, ki jo Pavel vključuje v svoj seznam zahtev: iz sposobnosti, da Božje ljudstvo poučujemo Božjo besedo. Vendar je svetopisemsko poučevanje poglavitno sredstvo pridobivanja in vzgajanja učencev, po drugi strani pa ga pri sodobnih cerkvenih voditeljih resno primanjkuje.

- a) Hrepenimo, da bi se okrepil trud za pridobivanje in vzgajanje učencev prek dolgoročnega poučevanja in spremljanja novih verujočih, tako da bi bili tisti, ki jih Bog kliče in jih daje Cerkvi kot voditelje, usposobljeni po svetopisemskih merilih zrelosti in služabništva.
- b) Obnavljamo svojo zavezo, da bomo molili za svoje voditelje. Hrepenimo, da bi Bog pomnožil, zaščitil in spodbudil voditelje, ki so svetopisemsko zvesti in pokorni. Molimo, da bi Bog pokaral, odstranil ali do kesanja pripravil voditelje, ki sramotijo njegovo ime in vzbujajo dvome o evangeliju. Molimo tudi, da bi Bog priskrbel in nam pomagal usposobiti novo generacijo služabniških voditeljev, ki si bodo kot zreli učenci goreče prizadevali zlasti za to, da bi poznali Kristusa in mu bili podobni.
- c) Tisti med nami, ki smo v krščanskem vodstvu, moramo priznati svojo ranljivost in sprejeti dar odgovornosti znotraj Kristusovega telesa. Priporočamo vključevanje v podporne skupine, v katerih se člani med seboj spodbujajo k odgovornemu vedanju in delovanju.

- č) Odločno spodbujamo teološke izobraževalne ustanove in vse izvajalce programov usposabljanja za voditelje, da se bolj osredotočijo na duhovno in značajsko vzgojo, in ne samo na posredovanje znanja ali ocenjevanje uspešnosti. Srčno se veselimo, da nekateri to že počnejo v okviru obsežnega razvoja osebno celovitega voditeljstva.

4. Mesta

Mesta so ključnega pomena za prihodnost človeštva in za svetovno poslanstvo. Polovica sveta danes živi v mestih. V mestih živijo štiri velike kategorije ljudi: naslednja generacija mladih ljudi; priseljenci – ljudje, ki jih evangelij dosega najmanj; snovalci kulture; najrevnejši med revnimi.

Prepoznavamo suvereno Božjo roko v silovitem porastu urbanizacije v našem času. Spodbujamo Cerkev in voditelje globalnega poslanstva, da se na to odzovejo s posvečanjem nujne strateške pozornosti urbanemu poslanstvu. Ljubiti moramo svoja mesta, kakor jih ljubi Bog, s sveto razsodnostjo in kristusovskim sočutjem, ter ubogati njegovo zapoved, da naj »[skrbimo] za blaginjo mesta«, pa naj bo to kjer koli. Prizadevali si bomo, da bi se naučili primernih in prilagodljivih metod poslanstva, ustreznih urbanim situacijam.

5. Otroci

Vsi otroci so ogroženi. Na svetu sta približno dve milijardi otrok, in polovico teh ogroža revščina. Milijone drugih ogroža blaginja. Otroci bogatih in privilegiranih so v življenju obkroženi z vsem, nimajo pa ničesar, za kar bi živeli.

Otroci in mladina so današnja, ne samo jutrišnja Cerkev. Mladina ima velik potencial kot gibalo Božjega poslanstva. Mladi so ogromna, premalo izkoriščena vplivna skupina, dovzetna za Božji glas in pripravljena, da se nanj odzove. Veselimo se odličnih organizacij, ki delujejo med otroki in z otroki, ter si želimo, da bi se tako delo še pomnožilo, saj je potreba zelo velika. Kakor vidimo v Svetem pismu, lahko Bog za preobražanje človeških src uporablja otroke in mladino – in tudi jih: njihovo molitev, njihova spoznanja, njihove besede, njihove pobude. Oni so »novi ogenj« za preoblikovanje sveta. Poslušajmo jih in ne dušimo njihove otroške duhovnosti s svojim razumarskim pristopom odraslih.

Zavezujemo se, da bomo:

- a) otroke jemali resno, s svežim svetopisemskim in teološkim preudarkom, ki je odraz Božje ljubezni in namena za otroke in prek otrok, in sicer s ponovnim odkrivanjem globokega pomena teologije in poslanstva Jezusovega provokativnega dejanja, ko je otroka »postavil mednje«;⁸²
- b) usposabljali ljudi in zagotavljali vire za izpolnjevanje potreb otrok po vsem svetu, s tem da bomo, kjer bo mogoče, delali z njihovimi družinami in skupnostmi v prepričanju, da je celostno krščansko delovanje v vsaki naslednji generaciji otrok in mladih ključna sestavina svetovnega poslanstva;
- c) izpostavljali vsakršne zlorabe otrok, se jim upirali in delovali proti njim; med zlorabe štejemo nasilje, izkoriščanje, suženjstvo, trgovino z ljudmi, prostitucijo, spolno in etnično diskriminacijo, ciljno oglaševanje in namerano zanemarjanje.

6. Molitev

Sredi vseh teh prioritet se znova zavežimo molitvi. Molitev je klic, zapoved in dar. Molitev je nepogrešljiv temelj in vir za vse elemente našega poslanstva.

- a) Molili bomo v edinosti, zbranosti, vztrajnosti in svetopisemsko utemeljeni jasnosti:
 1. da bi Bog v moči svojega Duha poslal delavce v vse kotičke sveta;
 2. za izgubljene v vseh ljudstvih in vsepovsod, da bi jih Bog pritegnil k sebi po svojem Duhu, po oznanjevanju resnice evangelija in po prikazu Kristusove ljubezni in moči;
 3. da bi se razodela Božja slava in da bi bilo Kristusovo ime znano in slavljeno zaradi značaja, dejanj in besed njegovega ljudstva; goreče bomo molili za brate in sestre, ki trpijo za Kristusovo ime;
 4. da bi prišlo Božje kraljestvo, da bi se zgodila Božja volja na zemlji in tudi v nebesih, z vzpostavitvijo pravičnosti, oskrbništvom stvarstva in skrbjo zanj ter blagoslovom Božjega miru v naših skupnostih.

- b) Nenehno se bomo zahvaljevali ob pogledu na Božje delo med narodi ter se ob tem veselili dne, ko bo kraljestvo tega sveta postalo kraljestvo našega Boga in njegovega Kristusa.

II. D) Poziv Kristusovi Cerkvi, naj se vrne k ponižnosti, poštenosti in preprostosti

»Hoja« je svetopisemska prisposoba za način življenja in vsakodnevno vedenje. V Pismu Efežanom apostol Pavel sedemkrat govori o tem, kako naj kristjan »hodi« ali ne »hodi«, tj. živi ali ne živi.⁸³

1. Živimo drugače – kot novo Božje človeštvo⁸⁴

Božje ljudstvo hodi bodisi po Gospodovi poti bodisi po poteh drugih bogov. Sveto pismo kaže, da največja Božja težava ni povezana samo z narodi sveta, temveč z ljudstvom, ki ga je Bog ustvaril in poklical, da bi bilo orodje blagoslova za narode. Največja ovira za izpolnitev tega poslanstva je malikovalstvo znotraj Božjega ljudstva samega. Kajti če smo poklicani, da narode privedemo k čaščenju edinega resničnega in živega Boga, nam bedno spodleti, če sami tekamo za lažnimi bogovi ljudstev okrog sebe.

Če med kristjani in nekristjani ni razlike v ravnanju – na primer glede podkupljivosti in pohlepa, spolne promiskuitete, deleža razvez zakonske zveze, vračanja k predkrščanskim verskim praksam, stališč do ljudi drugih ras, potrošniškega življenjskega sloga ali družbenih predsodkov – potem se ima svet pravico spraševati, ali se naše krščanstvo od sveta sploh kakor koli razlikuje. Naše sporočilo potemtakem v očeh opazujočega sveta ni verodostojno.

- a) Kot Božje ljudstvo v vseh kulturah drug drugega pozivamo, da se spoprimumo z malikovalstvom kulture okoli sebe, v katero smo zapadli zvestno ali nezavedno. Molimo za preroško zmožnost presoje, da bi lahko prepoznali in izpostavili take lažne bogove in njihovo prisotnost v sami Cerkvi, ter za pogum, da bi se pokesali in se jim odpovedali v imenu in z oblastjo Jezusa kot Gospoda.

- b) Glede na to, da ni svetopisemskega poslanstva brez svetopisemskega življenja, se odločno znova zavezuje, da bomo živeli radikalno drugače, kot živi svet, in da bomo »[oblekli] novega človeka«, ki je po Bogu ustvarjen v pravičnosti in svetosti resnice«, ter k temu pozivamo tudi vse druge, ki izpovedujejo Kristusovo ime.

2. Živimo ljubeče, zavračamo malikovanje spolnosti, ki ni v skladu z načrtom Stvarnika⁸⁵

Božji stvarjenjski namen je, da zakonska zveza temelji na predanem, zvestem odnosu med enim moškim in eno žensko, v katerem postaneta eno meso v novi družbeni enoti, ki je različna od njunih matičnih družin, in da se spolni odnos v pomenu »eno telo« uživa izključno znotraj zakonske zveze. Ta ljubeča spolna zveza znotraj zakona, v katerem »dva postaneta eno meso«, odraža tako Kristusov odnos s Cerkvijo kot tudi edinstvo med Judi in pogani v novem človeštvu.⁸⁶

Pavel primerja čistost Božje ljubezni z grdoto ponarejene ljubezni, ki se skriva pod krinko take neskladne spolnosti in vsega, kar jo spremlja. Neskladna spolnost vseh vrst, v kakršni koli obliki spolne intimnosti pred zakonom in zunaj zakona, kot ga opredeljuje Sveto pismo, ni v skladu z Božjo voljo in z blagoslovom v stvarjenju in odrešenju. Zloraba in malikovanje, ki spremljata to neskladno spolnost, prispevata k splošnemu propadanju družbe, vključno z razpadanjem zakonskih zvez in družin, ter porajata neizmerno trpljenje osamljenosti in izkoriščanja. To je resna zadeva znotraj Cerkve same in žal običajen vzrok za padec voditeljev.

Zavedamo se svoje potrebe po globoki ponižnosti in zavesti o neuspehu na tem področju. Hrepenimo, da bi kristjani v pozitivnem smislu izzvali kulturo, v katerih živijo, z življenjem v skladu z merili, h katerim nas poziva Sveto pismo.

- a) Močno spodbujamo vse pastore:
1. da pripomorejo k bolj odprti razpravi o spolnosti v naših cerkvah, tako da nedvoumno razglašajo dobro novico o Božji volji glede zdravih odnosov in družinskega življenja; vendar naj se s pasto-

- ralno iskrenostjo lotevajo področij, kjer so kristjani soudeleženi v ranjeni in disfunkcionalni stvarnosti kulture, v kateri živijo;
2. da jasno učijo Božja merila, vendar naj to počnejo s Kristusovim pastoralnim sočutjem do grešnikov, zavedajoč se, kako ranljivi smo vsi v spolnih skušnjavah in grehu;
 3. da si glede spolne zvestobe s svojim življenjem prizadevajo za pozitiven zgled po svetopisemskih merilih.
- b) Kot člani Cerkve se zaveujemo:
1. da bomo v Cerkvi in družbi storili vse, kar zmoremo, za okrepitev zakonske zvestobe in zdravega družinskega življenja;
 2. da bomo prepoznali prisotnost in prispevek samskih, ovdovelih ali tistih, ki nimajo otrok, ter poskrbeli, da bo Cerkev družina v Kristusu, ki jih z dobrodošlico sprejema in podpira ter jim omogoča, da uresničujejo svoje darove v okviru vseh cerkvenih dejavnosti;
 3. da se bomo upirali številnim oblikam spolnosti, ki ni skladna z načrtom Stvarnika, v kulturah, v katerih živimo, vključno s pornografijo, zakonsko nezvestobo in promiskuiteto;
 4. da bomo poskušali razumeti in obravnavati globoka in resna vprašanja identitete in izkustva, ki nekatere ljudi vlečeta v homoseksualnost; da se bomo do njih vedli z ljubeznijo, sočutjem in pravičnostjo Kristusa ter zavračali in obsojali vse oblike sovraštva, verbalnega ali fizičnega nasilja in viktimizacije istospolno usmerjenih ljudi;
 5. da ne bomo pozabili, da je po Božji odrešujoči milosti za vsakogar oziroma vsako okoliščino mogoča sprememba in obnova.

3. Živimo ponižno, zavračamo malikovanje moči⁸⁷

V svoji padli naravi in grehu moč pogosto zlorablamo za izkoriščanje drugih. Povišujemo sebe, si lastimo večvrednost spola, rase ali socialnega statusa. Pavel vsem tem znamenjem malikovanja napuha in moči nasprotuje z zahtevo, naj se tisti, ki so izpolnjeni z Božjim Duhom, zavoljo Kristusa podredijo drug drugemu. Taka vzajemna pokorščina in ljubezen se morata izražati v zakonu, družini in družbenoekonomskih odnosih.

- a) Hrepenimo, da bi vsi krščanski moški in ženske, starši in otroci, delodajalci in zaposleni v praksi zaživel svetopisemski nauk o »[podrejanju drug drugemu] iz strahospoštovanja do Kristusa«.
- b) Spodbujamo pastore, da pomagajo verujočim razumeti vzajemno pokorščino, ki jo Bog zahteva od svojih otrok, se o tem iskreno pogovarjati in skladno s tem tudi živeti. V svetu pohlepa, moči in zlorabe Bog kliče svojo Cerkev, naj bo kraj blage ponižnosti in nesebične ljubezni med njenimi člani.
- c) Posebej pa odločno pozivamo krščanske moške, da pazijo na ravnovesje odgovornosti v Pavlovih naukih o moških in ženskah. Vzajemna pokorščina pomeni, da je pokorščina žene možu pokorščina možkemu, čigar ljubezen in skrb zanjo se zgleduje po samodarujoči Kristusovi ljubezni do Cerkve. Vsaka oblika nasilja nad ženo – verbalnega, čustvenega ali telesnega – v katerikoli kulturi je nezdržljiva s Kristusovo ljubeznijo. Zanimamo, da lahko kateri koli običaj ali kakršna koli interpretacija svetopisemskega nauka upraviči nasilje nad žensko. Žalostimo se, da ta pojav najdemo med ljudmi, ki se, vključno s pastori in voditelji, izrekajo za kristjane. Odločno trdimo, da je tako ravnanje greh, in pozivamo h kesanju zaradi takega početja ter k opustitvi takega početja.

4. Živimo pošteno, zavračamo malikovanje uspeha⁸⁸

Božjega kraljestva resnice ne moremo graditi na temeljih nepoštenosti. Toda v svojem hrepenenju po »uspehu« in »dosežkih« smo skušani, da svojo poštenost žrtvujemo na račun izkrivljenih ali pretiranih zahtev, kar je enako laganju. Življenje v luči pa »je v [...] pravičnosti in resnici«.⁸⁹

Pozivamo vso Cerkev in voditelje misijonarskih organizacij, da se uprejo skušnjavi po manj kot popolni poštenosti v predstavljanju svojega dela. Kar v svojih poročilih pretiravamo z neosnovanimi statistikami ali izkrivljamo resnico zaradi koristi, smo nepošteni. Molimo za očiščujoč val iskrenosti in za konec takega izkrivljanja, manipulacije in pretiravanja. Pozivamo vse, ki financirajo duhovno delo, da prenehajo nestvarno zahtevati merljive in vidne rezultate, kakršni presega potrebo po primerni odgovornosti. Prizadevajmo

si za kulturo popolne poštenosti in transparentnosti. Odločeni smo živeti v Božji luči in resnici, kajti Gospod preizkuša srce in ljubi odkritosrčnost.⁹⁰

5. Živimo preprosto, zavračamo malikovanje pohlepa⁹¹

Po svetu splošno razširjeno pridiganje in učenje »evangelija blaginje« (ang. *prosperity gospel*) vzbuja precejšnjo skrb. Evangelij blaginje opredeljujemo kot nauk, po katerem imajo verujoči pravico do blagoslova zdravja in blagostanja ter da lahko ta blagoslov pridobijo s pozitivno izpovedjo vere in s »sejanjem semen« prek denarnih ali materialnih darov. Ta nauk je pojav, ki si utira pot v številne denominacije na vseh celinah.⁹²

Priznavamo čudežno milost in moč Boga ter pozdravljamo rast cerkva in krščanskih služb, ki ljudi vodijo v izkustvo pričakujoče vere v živega Boga in njegovo nadnaravno moč. Verujemo v moč Svetega Duha. Vendar zanikamo, da lahko imamo Božjo čudodelno moč za avtomatično, da je odvisna od človeških tehnik ali da je mogoče nanjo vplivati s človeškimi besedami, dejanji, predmeti ali obredi.

Priznavamo, da obstaja svetopisemska vizija človekove blaginje in da svetopisemski nauk o Božjem blagoslovu vključuje materialno blagostanje (zdravje in imetje). Vendar zavračamo nesvetopisemski nauk, da se duhovno blagostanje lahko meri v smislu materialnega blagostanja ali da je bogastvo zmeraj znamenje Božjega blagoslova. Sveto pismo kaže, da se lahko bogastvo pridobi z nasiljem, prevaro ali korupcijo. Zanikamo, da so revščina, bolezen ali zgodnja smrt zmeraj znamenje Božjega prekletstva, dokaz pomanjkanja vere ali rezultat človeškega prekletstva, kajti Sveto pismo take poenostavljene razlage zavrača.

Strinjamo se, da je dobro slaviti Božjo moč in zmago, hkrati pa smo prepričani, da nauki številnih, ki vneto oznanjajo evangelij blaginje, resno izkrivljajo Sveto pismo; da so njihova dejanja in način življenja pogosto neetični in nekrščanski; da po navadi zamenjujejo pristno evangelizacijo s prizadevanjem za čudeže, poziv h kesanju pa s pozivom, naj ljudje darujejo denar njihovim organizacijam. Žalostimo se, ker je vpliv tega nauka na mnoge cerkve pastoralno škodljiv in duhovno nezdrav. Z veseljem in toplo priporo-

čamo vsako pobudo v Kristusovem imenu, ki deluje za ozdravljenje bolnih ali za trajno rešitev iz revščine in trpljenja. Evangelij blaginje ne ponuja trajne rešitve za revščino in lahko ljudi odvrča od resničnega sporočila in sredstva večnega odrešenja. Evangelij blaginje lahko torej trezno opredelimo kot lažen evangelij. Zato skrajnosti nauka o blaginji zavračamo kot nezdružljive z uravnovešenim svetopisemskim krščanstvom.

Odločno spodbujamo Cerkev in voditelje misijonarskih organizacij v okoljih, kjer je evangelij blaginje priljubljen, naj preverijo njegov nauk ob pozorni primerjavi z naukom in zgledom Jezusa Kristusa. Vsi pa moramo interpretirati in učiti tista svetopisemska besedila, ki se običajno uporabljajo za utemeljevanje evangelija blaginje, v njihovem polnem svetopisemskem kontekstu in v primernem ravnovesju. Kjer se nauk o blaginji pojavlja v okolju revščine, mu moramo nasprotovati s pristnim sočutjem in dejanji, ki bodo prinesla pravičnost in trajno spremembo revnim. Predvsem pa moramo sebičnost in pohlep nadomestiti s svetopisemskim naukom o požrtvovalnosti in darežljivem dajanju kot znamenju, da smo pravi Kristusovi učenci. Potrjujemo zgodovinski poziv Lozanskega gibanja k preprostejšemu življenjskemu slogu.

II. E) Partnerstvo v Kristusovem telesu za edinost v poslanstvu

Pavel nas uči, da je krščansko edinost ustvaril Bog ter da temelji na naši spravi z Bogom in med seboj. Ta dvojna sprava je bila dovršena na križu. Ko živimo v edinosti in delujemo v partnerstvu, prikazujemo nadnaravno moč križa, ki kljubuje prevladujoči kulturi. Ko pa v nezmožnosti skupnega delovanja odražamo neenotnost, ponižujemo svoje poslanstvo in sporočilo ter zanikamo moč križa.

1. Edinost v Cerkvi

Razdeljena Cerkev nima česa povedati razdeljenemu svetu. Če ne moremo živeti v spravljeni edinosti, je to največja ovira za pristnost in učinkovitost našega poslanstva.

- a) Obžalujemo razdeljenost in razcepljenost naših cerkva in organizacij. Iskreno hrepenimo, da bi kristjani negovali duh milosti in da bi bili poslušni Pavlovi zapovedi: »Prizadevajte si, da ohranite edinost Duha z vezjo miru.«
- b) Čeprav se zavedamo, da je naša najgloblja edinost duhovna, hrepenimo po večjem prepoznavanju misijonske moči vidne, praktične, zemeljske edinstva. Zato spodbujamo krščanske sestre in brate po vsem svetu, da se zavoljo našega skupnega pričevanja in poslanstva uprejo skušnjavi razdvajanja Kristusovega telesa ter da si, kjer je mogoče, prizadevajo za pot sprave in obnovljene edinstva.

2. Partnerstvo v globalnem poslanstvu

Pri partnerstvu v poslanstvu ni pomembna samo učinkovitost. Partnerstvo je strateški in praktični rezultat naše skupne pokorščine Jezusu Kristusu kot Gospodu. Prepogosto se s poslanstvom ukvarjamo tako, da dajemo prednost lastnim identitetam (etničnim, denominacijskim, teološkim identitetam itd.) in njihovemu ohranjanju. Zato nam ne uspe podrediti svojih strasti in želja svojemu edinemu Gospodu in Gospodarju. Vzvišenost in središčnost Kristusa v našem poslanstvu morata biti več kot le izpoved vere; obvladovati morata namreč tudi našo strategijo, prakso in edinost.

Veselimo se rasti in moči nastajajočih misijonskih gibanj v deželah tretjega sveta ter konca starega vzorca širjenja vpliva Zahoda po vsem svetu (*»from the West to the Rest«*). Vendar ne sprejemamo stališča, da je štafeta misijonske odgovornosti prešla od enega konca svetovne Cerkve do drugega. Nesmiselno je namreč zavračati preteklo prepričanje o večvrednosti Zahoda tako, da ob tem istega brezbožnega duha samo preselimo v Azijo, Afriko ali Latinsko Ameriko. Nobena etnična skupina, narod ali celina si ne more lastiti izključnega privilegija tistega, ki bo dokončal veliko naročilo. Samo Bog je suveren.

- a) Združeni smo kot voditelji cerkva in misijonarskih organizacij v vseh delih sveta, poklicani, da priznamo in sprejmemo drug drugega ter da z enakimi možnostmi skupaj prispevamo k svetovnemu poslanstvu. V pokorščini Kristusu torej odložimo sumničavost, tekmovalnost in ponos ter se bo-

dimo pripravljene učiti od tistih, ki jih Bog uporablja, tudi če ne prihajajo z naše celine, niti nimajo prav tiste teologije kot mi, niti niso člani naše organizacije ali našega kroga prijateljev.

- b) Partnerstvo je več kot denar; nespametne finančne injekcije Cerkev pogosto kvarijo in delijo. Končno dokažimo, da Cerkev ne deluje po načelu, da imajo tisti z večino denarja tudi vso moč odločanja. Ne vsiljujmo več svojih preferenčnih imen, sloganov, programov, sistemov in metod drugim delom Cerkve. Namesto tega raje delajmo za resnično vzajemnost severa in juga, vzhoda in zahoda, za soodvisnost v dajanju in prejemanju ter za spoštovanje in dostojanstvo, značilna za pristno prijateljstvo in pravo partnerstvo v poslanstvu.

3. Moški in ženske v partnerstvu

Pismo pravi, da je Bog ustvaril moške in ženske po svoji podobi in jim dal skupno oblast nad zemljo. Greh je vstopil v človekovo življenje in zgodovino po moškem in ženski, ki sta se skupaj uprla Bogu. Po Kristusovem križu je Bog prinesel odrešenje, sprejetost in edinost tako moškim kot ženskam. Na binkošti je Bog izlil svojega Duha preroštva na vse meso, na sinove in hčere enako. Ženske in moški so torej enaki v stvarjenju, v grehu, v odrešenju in v Duhu.⁹³

Vsi mi, moški in ženske, poročeni in samski, smo odgovorni, da kot oskrbniki Božje milosti uporabljamo Božje darove v prid drugim ter v Kristusovo slavo in čast. Vsi mi smo torej tudi odgovorni, da omogočimo vsemu Božjemu ljudstvu udeleževanje vseh darov, ki jih je Bog dal za vsa področja služenja, h katerim Bog poziva Cerkev.⁹⁴ Duha ne bi smeli ugašati s podcenjevanjem delovanja nikogar.⁹⁵ Poleg tega smo odločeni, da bomo delovanje v Kristusovem telesu videli kot dar in odgovornost, h katerima smo poklicani, da bi *služili*, in ne kot status in pravico, ki ju lahko zahtevamo.

- a) Podpiramo lozansko zgodovinsko držo: »Trdimo, da so darovi Duha razdeljeni med vse Božje ljudstvo, ženske in moške, in da je treba to plo pozdraviti partnerstvo moških in žensk v evangelizaciji v skupno dobro.«⁹⁶ Zavedamo se ogromnega in požrtvovalnega prispevka žensk v

svetovnem poslanstvu, v služenju tako moškim kot ženskam, od svetopisemskih časov do danes.

- b) Zavedamo se različnih iskrenih stališč tistih, ki se trudijo, da bi bili zvesti in poslušni Pismu. Nekateri apostolski nauk razlagajo tako, da naj ženska ne uči in pridiga oziroma da to sme, vendar ne kot izključna avtoriteta nad moškim. Po mnenju drugih duhovna enakost žensk, njihovo uresničevanje izgrajujočega daru preroštva v novozavezni cerkvi in njihova vloga gostiteljic cerkva na svojih domovih pomenijo, da lahko duhovne darove vodenja in poučevanja prejemajo in v služenju uporabljajo tako ženske kot moški.⁹⁷ Pozivamo tiste, ki si glede tega stališča nasprotujejo, da:
1. sprejmejo drug drugega brez medsebojnega obsojanja zaradi teh spornih vprašanj, kajti tudi če se glede česa ne strinjamo, to še ni razlog za razkol, niti za razdiralne besede, niti za brezbožno sovražnost;⁹⁸
 2. skupaj pozorno preučujejo Pismo z dolžnim upoštevanjem konteksta in kulture izvirnih avtorjev in sodobnih bralcev;
 3. priznajo, da moramo, kjer je resnična bolečina, pokazati sočutje; kjer sta krivica in nepoštenost, se jima moramo zoperstaviti; in kjer je odpor do očitnega delovanja Svetega Duha v kateri koli sestri ali bratu, se moramo pokesati;
 4. se zavežemo takemu vzorcu krščanskega delovanja tako moških kot žensk, ki odraža služabništvo Jezusa Kristusa, in ne posvetnega prizadevanja za moč in status.
- c) Spodbujamo cerkve, naj priznajo veljavo pobožnim ženskam, ki učijo in so zgled za to, kar je dobro, kakor je zapovedal Pavel,⁹⁹ ter naj na široko odprejo vrata priložnosti za ženske v izobraževanju, služenju in vodstvu, posebno v okoljih, kjer evangelij izpodbija nepravilna kulturna izročila. Želimo, da ženske ne bi naletele na ovire pri uresničevanju Božjih darov ali pri odzivanju na Božji klic za svoje življenje.

4. Teološko izobraževanje in poslanstvo

Nova zaveza kaže tesno partnerstvo med evangelizacijo, snovanjem cerkva (npr. apostol Pavel) in negovanjem cerkva (npr. Timótej in Apolo). Obe nalogi sta združeni v velikem naročilu, kjer Jezus govori o pridobivanju in vzgajanju učencev v smislu evangelizacije (pred »krščujte jih«) in tega, da »[jih učite] izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal«. Teološko izobraževanje je del poslanstva, ki presega evangelizacijo.¹⁰⁰

Poslanstvo Cerkve na zemlji je služiti poslanstvu Boga; poslanstvo teološkega izobraževanja je krepiti in spremljati poslanstvo Cerkve. Namen teološkega izobraževanja je, *prvič*, usposobiti tiste, ki vodijo Cerkev kot pastirji-učitelji, za zvesto, relevantno in jasno poučevanje resnice Božje besede; in *drugič*, usposobiti vse Božje ljudstvo za poslanstvo razumevanja in relevantnega sporočanja Božje resnice v vseh kulturnih okoljih. Teološko izobraževanje vključuje duhovno bojevanje, s tem ko »[podiramo] razmisleke in vsakršno visokost, ki se dviga proti spoznanju Boga, in vsako misel podvržemo poslušnosti Kristusu«.¹⁰¹

- a) Tisti med nami, ki vodijo cerkve in misijonarske organizacije, se morajo zavedati, da je teološko izobraževanje neločljivo povezano s poslanstvom. Tisti, ki skrbijo za teološko izobraževanje, morajo zagotoviti, da bo imelo izobraževanje zavestno naravo poslanstva, saj njegovo mesto na univerzi ni samo sebi namen, ampak mora služiti poslanstvu Cerkve v svetu.
- b) Teološko izobraževanje je v partnerstvu z vsemi oblikami misijonskega delovanja. Spodbujali in podpirali bomo vse, ki skrbijo za teološko izobraževanje, zvesto Svetemu pismu, formalno in neformalno, na lokalnih, nacionalnih, regionalnih in mednarodnih ravneh.
- c) Odločno pozivamo ustanove in programe teološkega izobraževanja, naj izvedejo »misijonsko revizijo« svojih učnih načrtov, struktur in etosa ter tako poskrbijo, da bodo resnično služili potrebam in priložnostim, s katerimi se Cerkev srečuje v njihovih kulturah.
- č) Želimo, da bi vsi snovalci cerkva in izobraževalci na področju teologije postavili Sveto pismo v središče svojega partnerstva, ne samo v doktrinarnih

izjavah, temveč tudi v praksi. Evangelisti morajo uporabljajo Sveto pismo kot najvišji vir vsebine in avtoritete svojega sporočila. Teološki izobraževalci naj dajo preučevanju Svetega pisma znova položaj osrednje discipline v krščanski teologiji, ki naj združuje in prežema vsa druga področja študija in aplikacije. Predvsem pa mora teološko izobraževanje usposabljati pasttorje-učitelje za njihovo glavno odgovornost: pridiganje in poučevanje Svetega pisma.¹⁰²

Zaključek

Bog je po Kristusu spravil svet s seboj. Božji Duh je bil v Cape Townu in pozival je Kristusovo Cerkev, naj bo poslanka Božje pravne ljubezni za svet. Bog je izpolnil obljubo svoje besede, ko se je njegovo ljudstvo srečalo v Kristusovem imenu, kajti Gospod Jezus Kristus sam je bival med nami in hodil med nami.¹⁰³

Poskušali smo prisluhniti glasu Gospoda Jezusa Kristusa. In Kristus je v svoji milosti po Svetem Duhu govoril svojemu ljudstvu, ki je poslušalo. Po številnih ekspozicijah Svetega pisma, plenarnih nagovorih in skupinskih razpravah sta se izluščili dve nenehno ponavljajoči se temi:

- potreba po korenitem poslušnem pridobivanju in vzgajanju učencev, ki vodita v zrelost in poglobljeno rast pa tudi v naraščanje števila učencev;
- potreba po medsebojni spravi, v središču katere je križ – spravi, ki vodi v edinost, rast v ljubezni pa tudi rast v veri in upanju.

Pridobivanje in vzgajanje učencev ter sprava sta nepogrešljiva za naše poslanstvo. Obžalujemo sramotnost svoje plitkosti in neučinkovitost pri pridobivanje in vzgajanju učencev ter sramotnost svoje needinosti in pomanjkanja ljubezni. Oboje resno škoduje našemu pričevanju za evangelij.

V teh izzivih prepoznavamo glas Gospoda Jezusa Kristusa, saj izziva ustrezata dvema izmed Kristusovih najodločnejših besed Cerкви, kakor je zapisano v evangelijih. V Evangeliju po Mateju nam je dal Jezus glavno p-oblastilo: naj mu naredimo učence iz vseh narodov. V Evangeliju po Janezu nam je dal Jezus glavno metodo: naj ljubimo drug drugega tako, da bo svet

spoznal, da smo njegovi učenci. Ne bi smeli biti presenečeni, ampak bi se morali veseliti, da slišimo Gospodarjev glas, ko po 2000 letih govori isto svojemu ljudstvu, zbranemu z vseh koncev sveta. *Naredite mi učence. Ljubite drug drugega.*

Pridobivajmo in vzgajajmo učence

Svetopisemsko poslanstvo zahteva, naj bodo tisti, ki kličejo Kristusovo ime, podobni njemu, in sicer tako, da vzamejo svoj križ, se odpovedo sebi in sledijo njemu po poteh ponižnosti, ljubezni, poštenosti, darežljivosti in služenja. Če nismo učenci ter ne pridobivamo in vzgajamo učencev, ne opravljamo svojega poslanstva na najosnovnejši ravni. Kristusov poziv Cerкви na novo prihaja k nam naravnost iz evangelijev: »Hodite za menoj«; »Naredite narode za moje učence.«

Ljubimo drug drugega

Jezus je trikrat ponovil: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!«¹⁰⁴ Jezus je trikrat molil, »da bi bili vsi eno [...] Oče«.¹⁰⁵ Oboje, zapoved in molitev, ima naravo poslanstva. »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen [...] da bi bili popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal[.]« Jezus tega ne bi bil mogel reči odločneje. Evangelizaciji sveta in spoznanju Kristusovega božanstva najbolj pomaga oziroma škoduje naša poslušnost oziroma neposlušnost v praksi. Kristusov poziv in poziv njegovih apostolov na novo prihajata k nam: »Ljubite drug drugega«; »Prizadevajte si, da ohranite edinost Duha z vezjo miru.«¹⁰⁶ Zavoljo Božjega poslanstva obnavljamo svojo zavezo, da bomo poslušni oznanilu, ki smo ga poslušali od začetka.¹⁰⁷ Ko bodo kristjani živeli spravljani med seboj v edinstvi ljubezni po moči Svetega Duha, bo svet spoznal Jezusa, čigar učenci smo, in bo spoznal tudi Očeta, ki ga je poslal.

V imenu Boga Očeta, Sina in Svetega Duha ter na edinem temelju vere v neskončno Božje usmiljenje in odrešujočo milost iskreno hrepenimo in molimo za

dejansko oblikovanje svetopisemskih učencev in za korenito spremembo, ki jo povzroči Kristusova ljubezen.

To je naša molitev in k temu se zavezujemo z avtorji Gospoda, ki ga ljubimo, ter z avtorji sveta, ki mu služimo v njegovem imenu.

www.lausanne.org/content/ctc/ctcommitment

OPOMBE



- ¹ Gal 5,6; Jn 14,21; 1 Jn 4,9.19.
- ² Mt 22,37–40; Rim 13,8–10; Gal 5,22; 1 Pt 1,22; 1 Jn 3,14; 4,7–21; Jn 13,34–35; Jn 1,18 in 1 Jn 4,12; 1 Tes 1,3; 1 Kor 13,8.13.
- ³ 5 Mz 7,7–9; Oz 2,19–20; 11,1; Ps 103; 145,9.13.17; Gal 2,20; 5 Mz 10,12–19.
- ⁴ 5 Mz 6,4–5; Mt 22,37; 3 Mz 19,18.34; Mt 5,43–45; Jn 15,12; Ef 4,32; Jn 3,16–17.
- ⁵ Rim 5,5; 2 Kor 5,14; Raz 2,4.
- ⁶ 5 Mz 4,35.39; Ps 33,6–9; Jer 10,10–12; 5 Mz 10,14; Iz 40,22–24; Ps 33,10–11.13–15; Ps 96,10–13; Ps 36,6; Iz 45,22.
- ⁷ 5 Mz 4 in 6.
- ⁸ John Stott, *The Message of Romans, The Bible Speaks Today* (Leicester and Downers Grove, Intervarsity Press, 1994), str. 53.
- ⁹ Ps 138,2.
- ¹⁰ Jn 14,6; Rim 8,14–15; Mt 6,9; Jn 14,21–23.
- ¹¹ 5 Mz 32,6.18; 1,31; 8,5; Iz 1,2; Mal 1,6; Jer 3,4.19; 31,9; Oz 11,2; Ps 103,13; Iz 63,16; 64,8–9.
- ¹² Jn 3,16; 1 Jn 3,1; Rim 8,32; Heb 9,14; Gal 2,20; 1,4–5.
- ¹³ Mt 5,9, 16, 43–48; 6,4, 6, 14–15, 18, 25–32; 7,21–23.
- ¹⁴ Jn 1,3; 1 Kor 8,4–6; Heb 1,2; Kol 1,15–17; Ps 110,1; Mr 14,61–64; Ef 1,20–23; Raz 1,5; 3,14; 5,9–10; Rim 2,16; 2 Tes 1,5–10; 2 Kor 5,10; Rim 14,9–12; Mt 1,21; Lk 2,30; Apd 4,12; 15,11; Rim 10,9; Tit 2,13; Heb 2,10; 5,9; 7,25; Raz 7,10.
- ¹⁵ Lk 6,46; 1 Jn 2,3–6; Mt 7,21–23.
- ¹⁶ Mt 16,16; Jn 20,28; 1 Pt 1,8; 1 Jn 3,1–3; Apd 4,12.

- ¹⁷ 1 Mz 1,1–2; Ps 104,27–30; Job 33,4; 2 Mz 35,30–36,1; Sod 3,10; 6,34; 13,25; 4 Mz 11,16–17,29; Iz 63,11–14; 2 Pt 1,20–21; Mih 3,8; Neh 9,20.30; Zah 7,7–12; Iz 11,1–5; 42,1–7; 61,1–3; 32,15–18; Ez 36,25–27; 37,1–14; Jl 2,28–32.
- ¹⁸ Apd 2; Gal 5,22–23; 1 Pt 1,2; Ef 4,3–6; 11–12; Rim 12,3–8; 1 Kor 12,4–11; 1 Kor 14,1; Jn 20,21–22; 14,16–17, 25–26; 16,12–15; Rim 8,26–27; Ef 6,10–18; Jn 4,23–24; 1 Kor 12,3; 14,13–17; Mt 10,17–20; Lk 21,15.
- ¹⁹ Ps 119,47, 97; 2 Tim 3,16–17; 2 Pt 1,21.
- ²⁰ 5 Mz 30,14; Mt 7,21–27; Lk 6,46; Jak 1,22–24.
- ²¹ *Manilski manifest*, 7. odstavek; Tit 2,9–10.
- ²² Ps 145,9.13.17; Ps 104,27–30; Ps 50,6; Mr 16,15; Kol 1,23; Mt 28,17–20; Hab 2,14.
- ²³ Ps 24,1; 5 Mz 10,14.
- ²⁴ Kol 1,15–20; Heb 1,2–3.
- ²⁵ Apd 17,26; 5 Mz 32,8; 1 Mz 10,31–32; 12,3; Raz 7,9–10; 21,24–27.
- ²⁶ Apd 10,35; 14,17; 17,27.
- ²⁷ Ps 145,9, 13, 17; 147,7–9; 5 Mz 10,17–18.
- ²⁸ 1 Mz 18,19; 2 Mz 23,6–9; 5 Mz 16,18–20; Job 29,7–17; Ps 72,4.12–14; 82; Prg 31,4–9; Jer 22,1–3; Dan 4,27.
- ²⁹ 2 Mz 22,21–27; 3 Mz 19,33–34; 5 Mz 10,18–19; 15,7–11; Iz 1,16–17; 58,6–9; Am 5,11–15, 21–24; Ps 112; Job 31,13–23; Prg 14,31; 19,17; 29,7; Mt 25,31–46; Lk 14,12–14; Gal 2,10; 2 Kor 8–9; Rim 15,25–27; 1 Tim 6,17–19; Jak 1,27; 2,14–17; 1 Jn 3,16–18.
- ³⁰ *Lozanska zaveza*, 5. odstavek.
- ³¹ 3 Mz 19,34; Mt 5,43–4.
- ³² Mt 5,38–39; Lk 6,27–29; 23,34; Rim 12,17–21; 1 Pt 3,18–23; 4,12–16.
- ³³ Rim 13,4.
- ³⁴ 1 Jn 2,15–17.
- ³⁵ 1 Mz 3; 2 Tes 1,9.
- ³⁶ Mr 1,1, 14–15; Rim 1,1–4; 4; 1 Kor 15,3–5; 1 Pt 2,24; Kol 2,15; Heb 2,14–15; Ef 2,14–18; Kol 1,20; 2 Kor 5,19.
- ³⁷ Rim 4; Flp 3,1–11; Rim 5,12; 8,14; Ef 1,7; Kol 1,13–14; 1 Pt 1,3; Gal 3,26–4,7; Ef 2,19–22; Jn 20,30–31; 1 Jn 5,12–13; Rim 8,31–39.
- ³⁸ Rim 1,16.
- ³⁹ Gal 5,6.
- ⁴⁰ Ef 2,10.
- ⁴¹ Jak 2,17.
- ⁴² Tit 2,11–14.
- ⁴³ Rim 15,18–19; 16,19; 2 Kor 9,13.
- ⁴⁴ Rim 1,5; 16,26.
- ⁴⁵ 1 Mz 15,6; Gal 6,6–9; Heb 11,8; 1 Mz 22,15–18; Jak 2,20–24.
- ⁴⁶ Rim 8,4.
- ⁴⁷ Jn 14,21.
- ⁴⁸ 1 Jn 2,3.
- ⁴⁹ 2 Tes 2,13–14; 1 Jn 4,11; Ef 5,2; 1 Tes 1,3; 4,9–10; Jn 13,35.
- ⁵⁰ Jn 13,34–35; 17,21.
- ⁵¹ Heb 13,1–3; 1 Kor 12,26; Raz 1,9.
- ⁵² Raz 3,17–20.
- ⁵³ Ef 1,9–10; Kol 1,20; 1 Mz 1–12; Raz 21–22.
- ⁵⁴ *Lozanska zaveza*, 4. in 5. odstavek.
- ⁵⁵ *The Micah Declaration on Integral Mission*.
- ⁵⁶ 1 Tes 1,3.
- ⁵⁷ Ef 2,10.
- ⁵⁸ Kol 3,23.
- ⁵⁹ Ta prisposoba je iz življenja apostola Pavla, ki je včasih opravljal delo izdelovalca šotorov, da bi v nekaterih krajih lahko oznanjeval evangelij, ne da bi bil pri tem v finančno breme lokalni skupnosti verujočih. Gl. Apd 18,1–3. [Opomba prevajalcev.]
- ⁶⁰ »Univerza je [namreč] nedvomen vzvod za premikanje sveta. Cerkev ne more napraviti večje usluge sebi in prizadevanju za evangelij od te, da poskuša univerze znova zavzeti za Kristusa. To orodje spremembe je mogočnejše od vseh drugih: spremeni univerzo, in spremenil boš svet.« Nekdanji predsednik Generalne skupščine ZN Charles Habib Malik v predavanju *A Christian Critique of the University* (predavanja o Pascalu, 1981).
- ⁶¹ Ef 1,10; 2,1–16; 3,6; Gal 3,6–8. Gl. tudi VI. del o vprašanju edinosti in partnerstva znotraj Cerkve.
- ⁶² Ef 2,11–22; Rim 3,23; 10,12–13; Ef 2,18.
- ⁶³ 5 Mz 32,8; Apd 17,26.
- ⁶⁴ Raz 7,9; 21,3, kjer se besedilo glasi: »oni bodo njegova ljudstva« (množina).
- ⁶⁵ Apd 4,32–37; Gal 2,9–10; Rim 15,23–29; 2 Kor 8–9.
- ⁶⁶ 2 Kor 5,16.
- ⁶⁷ Jn 9,1–3.
- ⁶⁸ *Manilski manifest*, 12. člen.
- ⁶⁹ 1 Pt 3,15–16. Prim. Apd 19,37.
- ⁷⁰ 2 Kor 12,9–10; 4,7–10.
- ⁷¹ *Manilski manifest*, 12. člen.
- ⁷² 2 Kor 2,15.
- ⁷³ Apd 11,20–24.
- ⁷⁴ Apd 15,19.
- ⁷⁵ Rim 14,1–3.
- ⁷⁶ 1 Mz 50,20.
- ⁷⁷ 3 Mz 19,33–34; 5 Mz 24,17; Rut 2; Job 29,16; Mt 25,35–36; Lk 10,25–37; 14,12–14; Rim 12,13; Heb 13,2–3; 1 Pt 4,9.
- ⁷⁸ Jer 29,7.

- ⁷⁹ Jer 29,7; 1 Pt 2,13–17; 1 Tim 2,1–2; Rim 13,1–7; 2 Mz 1,15–21; Dan 6; Apd 3,19–20; 5,29.
- ⁸⁰ Ef 4,11–12.
- ⁸¹ 1 Tim 3,1–13; Tit 1,6–9; 1 Pt 5,1–3.
- ⁸² Mr 9,33–37.
- ⁸³ V vseh naslednjih odlomkih Pavel v izvorniku uporablja grško besedo za 'hoditi': Ef 2,2.10; 4,1.17; 5,2.8.15. Beseda je sicer v različne jezike prevedena različno [v slovenščino kot 'živeti', op. prev.].
- ⁸⁴ Ef 4,16–31.
- ⁸⁵ Ef 5,1–7.
- ⁸⁶ Ef 5,31; 2,15.
- ⁸⁷ Ef 5,15–6,4.
- ⁸⁸ Ef 5,8–9.
- ⁸⁹ Ef 5,10.
- ⁹⁰ 1 Krn 29,17.
- ⁹¹ Ef 5,5.
- ⁹² Gl. tudi celo besedilo *The Akropong Statement, a critique of Prosperity Gospel*, ki so ga napisali afriški teologi v okviru lozanske teološke delovne skupine, na www.lausanne.org/akropong.
- ⁹³ 1 Mz 1,26–28; 3; Apd 2,17–18; Gal 3,28; 1 Pt 3,7.
- ⁹⁴ Rim 12,4–8; 1 Kor 12,4–11; Ef 4,7–16; 1 Pt 4,10–11.
- ⁹⁵ 1 Tes 5,19–20; 1 Tim 4,11–14.
- ⁹⁶ *Manilski manifest*, 14. zagotovilo.
- ⁹⁷ 1 Tim 2,12; 1 Kor 14,33–35; Tit 2,3–5; Apd 18,26; 21,9; Rim 16,1–5, 7; Flp 4,2–3; Kol 4,15; 1 Kor 11,5; 14,3–5.
- ⁹⁸ Rim 14,1–13.
- ⁹⁹ Tit 2,3–5.
- ¹⁰⁰ Kol 1,28–29; Apd 19,8–10; 20,20.27; 1 Kor 3,5–9.
- ¹⁰¹ 2 Kor 10,4–5.
- ¹⁰² 2 Tim 2,2; 4,1–2; 1 Tim 3,2b; 4,11–14; Tit 1,9; 2,1.
- ¹⁰³ 3 Mz 26,11–12; Mt 18,20; 28,20.
- ¹⁰⁴ Jn 13,34; 15,12; 1.
- ¹⁰⁵ Jn 17,21–23.
- ¹⁰⁶ Ef 4,1–6; Kol 3,12–14; 1 Tes 4,9–10; 1 Pt 1,22; 1 Jn 3,11–14; 4,7–21.
- ¹⁰⁷ 1 Jn 3,11.